

Biến cố trên đảo

Hoàng Dung múa đến lúc gấp đột nhiên ồ một tiếng ngồi xồm xuống dưới gốc cây, giơ tay vẫy vẫy Quách Tĩnh, sải chân chạy mau vào rừng. Quách Tĩnh sợ lạc đường, theo sát phía sau, không dám tụt lại nửa bước. Hoàng Dung chạy vòng qua vòng lại một lúc chợt dừng lại chỉ vào một đồng gì đó dưới đất hỏi: -Cái gì thế này?

Quách Tĩnh bước tới mấy bước, chỉ thấy một con ngựa vàng ngã lăn trên mặt đất, vội cúi xuống nhìn kỹ, nhận ra là con ngựa vàng của Tam sư phụ Hàn Bảo Câu vẫn cười, đưa tay sờ lên bụng con ngựa một cái thấy lạnh ngắt, té ra đã chết lâu rồi. Năm xưa con ngựa này theo Hàn Bảo Câu lên tới đại mạc, Quách Tĩnh từ nhỏ đã quen nó, cũng như bạn cũ lâu ngày, chợt thấy nó chết ở đây, trong lòng vô cùng đau xót, nghĩ thầm: - Con ngựa này tuy già nhưng thần tuấn phi phàm, bấy nhiêu năm ruổi rong nam bắc, cước bộ mau lẹ trước sau như một, hoàn toàn không có vẻ gì già yếu tại sao lại chết ở đây? Nhất định Tam sư phụ vô cùng thương tâm.

Lại định thần nhìn kỹ, thấy con hoàng mã hoàn toàn không phải nằm đây chết mà bốn chân co rút chụm vào một chỗ. Quách Tĩnh hoảng sợ, nghĩ tới việc Hoàng Dục Sư hôm trước một chưởng đánh chết con ngựa của công chúa Hoa Tranh, lúc con ngựa ấy chết cũng có dáng vẻ thế này, vội vận lực lên tay phải luồn vào dưới cổ con ngựa nhấc lên một cái, đưa tay phải nắm vào hai chân trước của nó, quả nhiên thấy xương cốt đều bị đánh nát, đưa tay mò lên lưng ngựa thì xương sống cũng bị đánh gãy. Y càng lúc càng kinh nghi, rút cánh tay ra, bất giác giật mình nhảy dựng lên, chỉ thấy tay dính đầy máu. Vết máu đã biến thành đen bầm, vẫn còn mùi tanh, xem ra không phải đã dính ba bốn ngày. Y vội lật con ngựa qua bên kia nhìn kỹ, thì thấy toàn thân con ngựa không có vết thương nào, bất giác ngồi phịch xuống đất nghĩ thầm: -Chẳng lẽ đây là máu của Tam sư phụ? Vậy ông ở đâu?

Hoàng Dung bên cạnh nhìn Quách Tĩnh xem xét con ngựa không nói câu nào, lúc ấy mới hạ giọng nói: -Người đừng gấp, chúng ta cứ tra xét thật kỹ cho rõ ràng.

Rồi rẽ đám cây hoa, nhìn kỹ dưới đất, từ từ đi về phía trước. Quách Tĩnh chỉ thấy trên mặt đất rải rác có một vệt máu, lúc ấy cũng không nghĩ gì tới chuyện lạc đường hay không, nghiêng người vượt qua Hoàng Dung, theo vệt máu chạy mau về phía trước.

Vết máu lúc ẩn lúc hiện, có mấy lần Quách Tĩnh suýt mất dấu, đều nhờ Hoàng Dung tâm tư tinh tế, tìm trong bụi cỏ rậm cạnh đá núi nhìn thấy, có lúc vết máu mất hút, nàng lại tìm vết chân ngựa và lông ngựa trên mặt đất. Đuổi được vài dặm, chỉ thấy trước mặt có một đám cây hoa thấp, trong đám cây lộ ra một ngôi mộ.

Hoàng Dung vội chạy mau tới, ngã sấp xuống cạnh mộ.

Quách Tĩnh lần đầu tới đảo Đào Hoa đã thấy ngôi mộ này, biết đó là phần mộ của mẹ Hoàng Dung, thấy bia mộ đã ngã xuống đất, lập tức dựng lên, quả nhiên thấy một hàng chữ: -Mộ của nữ chủ đảo Đào Hoa Phùng thị.

Hoàng Dung thấy cửa mộ mở toang, đoán trên đảo đã phát sinh biến cố lớn, không vào mộ ngay mà đi vòng quanh xem xét, chỉ thấy đám cỏ xanh bên trái mộ bị đạp nát một khoảnh, chỗ cửa mộ có vết binh khí quệt vào. Nàng đứng ở cửa mộ lắng tai nghe hồi lâu không thấy bên trong có tiếng động nào, lúc ấy mới khom người tiến vào. Quách Tĩnh sợ nàng gặp phải việc gì, cũng rảo chân bước theo.

Thấy vách đá trong đường vào mộ vỡ nát khắp nơi, rõ ràng đã xảy ra một trận ác đấu, hai người lại càng kinh nghi bất định. Đi được vài trượng, Hoàng Dung khom người nhặt lên một vật. Trong mộ đạo tuy tối tăm, những thấp thoáng cũng nhận ra vật ấy là nửa cái cán cân lóe sáng. Cái cán cân này là sắt tốt đúc thành, to như cánh tay trẻ con, lúc ấy lại bị bẻ thành hai đoạn. Hoàng Dung và Quách Tĩnh nhìn nhau một cái, không ai dám nói câu nào, trong lòng biết kẻ có thể dùng tay không mà bẻ chiếc đòn cân sắt này trên đời chỉ có vài người mà thôi, trên đảo Đào Hoa này tự nhiên ngoài Hoàng Duyệt Sư thì không có ai khác. Hoàng Dung nhặt nửa chiếc cán cân lên, hai tay phát run.

Quách Tĩnh đón lấy chiếc cán cân trong tay Hoàng Dung giắt vào lưng, khom người tìm nửa kia, trong lòng ý nghĩ ngổn ngang, vừa mong tìm được, vừa mong tìm không được. Đi thêm vài bước phía trước càng tối tăm, y đưa hai tay sờ soạng dưới đất đột nhiên đụng phải một vật cứng cứng tròn tròn, chính là quả cân trên cán cân mà Toàn Kim Phát lúc động thủ vẫn dùng làm phi chùy đã thương đối phương.

Quách Tĩnh bỏ vào bọc, tiếp tục sờ soạng, đột nhiên cảm thấy tay lạnh ngắt, vừa mềm vừa mịn, tựa hồ mò phải một bộ mặt người. Y cả kinh nhảy dựng lên, búng một tiếng đụng đầu vào trần mộ địa, lúc ấy cũng không biết đau, vội lấy hỏa tập ra đánh lửa lên, chỉ kêu khỏ một tiếng, đầu óc quay cuồng, lập tức ngã lăn ra đất ngất đi.

Hỏa tập trong tay y vẫn còn cháy sáng, Hoàng Dung dưới ánh lửa nhìn thấy Toàn Kim Phát mở to hai mắt nằm chết dưới đất, trước ngực có nửa chiếc đòn cân sắt cắm vào.

Lúc ấy chân tướng rõ lại đã rõ ràng, Hoàng Dung định thần một lúc, đánh bạo bước tới cầm lấy hỏa tập trong tay Quách Tĩnh hơi hơi dưới mũi y, hơi khói xông lên, Quách Tĩnh nhắm mắt hai cái, từ từ tỉnh dậy, ngẩn ngơ đưa mắt nhìn Hoàng Dung một cái đứng thẳng lên tiến vào trong. Hai người đi vào hầm mộ, thấy quang cảnh tán loạn, bàn thờ bị vỡ một góc, chiếc đòn gánh của Nam Hy Nhân cắm chéo trên mặt đất. Ở góc hầm mộ có một người nằm ngang, đầu đội phương cân, chiếc hài ở chân

rơi ra, nhìn sau lưng không phải Chu Thông thì là ai?

Quách Tĩnh im lặng bước tới lật người Chu Thông lên, dưới ánh lửa nhìn thấy khoe miệng y vẫn hơi cười cười nhưng thân thể đã lạnh ngắt. Trong hoàn cảnh ấy nụ cười kia vừa có vẻ nguy dị vừa có vẻ thê lương. Quách Tĩnh hạ giọng nói: -Nhị sư phụ, đệ tử Quách Tĩnh tới đây!

Rồi nhẹ nhàng đỡ xác y lên, chỉ nghe một tràng tiếng rào rào lạnh canh, trong bọc y rơi xuống vô số châu báu tung tóe ra đất.

Hoàng Dung nhặt mớ châu báu lên nhìn qua một cái lập tức ném xuống thở dài một tiếng nói: -Đây là những vật cha ta đưa vào để làm bạn với mẹ ta.

Quách Tĩnh tròn mắt nhìn nàng, mắt như đổ lửa, trầm giọng nói: -Cô nói..., cô nói Nhị sư phụ của ta vào đây ăn trộm châu báu phải không? Cô dám nói Nhị sư phụ ta ...

Dưới ánh mắt hung dữ ấy, Hoàng Dung không hề lui lại, cũng nhìn chăm chăm vào mặt y, chỉ là trong ánh mắt đầy vẻ buồn bã.

Quách Tĩnh lại nói: -Nhị sư phụ ta là hán tử cứng cỏi, tại sao lại ăn trộm châu báu của cha cô? Lại càng không thể.., càng không thể ăn trộm đồ vật trong mộ mẹ cô.

Nhưng nhìn thấy thần sắc của Hoàng Dung, giọng nói của y từ chỗ phẫn nộ chuyển thành buồn giận, việc đã sờ sờ trước mắt, châu báu quả thật là trong người Chu Thông rơi ra, lại nghĩ tới ngoại hiệu của sư phụ là Diệu thủ thư sinh, trong bọc của người ta có cái gì cũng có thể không hề mất chút sức lực lấy được ngay. Chẳng lẽ quả thật y vào đây trộm cắp châu báu trong mộ? Không, không, Nhị sư phụ là người quang minh lỗi lạc, quyết không thể làm chuyện hèn hạ như thế, trong chuyện này nhất định có lý do khác. Y vừa buồn vừa giận, đầu óc quay cuồng, trước mắt chỉ thấy lúc sáng lúc tối, hai tay nắm lại kêu răng rắc thành tiếng.

Hoàng Dung khẽ nói: -Hôm trước ta thấy thần sắc của đại sư phụ người đã cảm thấy giữa ta và người rất khó có chuyện hay. Người muốn giết ta thì cứ hạ thủ thôi. Mẹ ta cũng ở đây, người cứ chôn ta cạnh bà. Sau khi chôn ta, người phải rời đảo mau, đừng để cha ta tìm thấy.

Quách Tĩnh không đáp, chỉ rảo bước đi qua đi lại buông tiếng thở dốc.

Hoàng Dung đưa mắt nhìn bức tranh của mẹ trên vách, chợt thấy trên bức tranh có vật gì đó, bước tới gần nhìn, té ra là hai ngọn ám khí. Nàng nhẹ nhàng nhổ ra, đưa cho Quách Tĩnh, chính là độc lăng mà Kha Trấn ác vẫn dùng. Nàng kéo tấm rèm phía sau bàn thờ, để lộ quan tài của mẹ ra, bước tới cạnh quan tài, không kìm được kêu a một tiếng, chỉ thấy anh em Hàn Bảo Câu và Hàn Tiểu Oanh song song nằm gục sau quan tài. Hàn Tiểu Oanh là vùng kiếm tự vẫn, tay còn nắm chặt chuôi kiếm. Hàn Bảo Câu nửa người nằm phục trên quan tài, trên đầu rõ ràng có năm lỗ ngón tay chụp vào.

Quách Tĩnh bước tới ôm xác Hàn Bảo Câu, nói một mình: -Chính mắt ta nhìn thấy Mai Siêu Phong đã chết, trong thiên hạ người biết sử dụng Cửu âm bạch cốt trảo ngoài Hoàng Dược Sư ra còn có ai nữa?

Nhè nhẹ đặt xác Hàn Bảo Câu xuống đất, lại đỡ xác Hàn Tiểu Oanh lên, sải chân bước ra ngoài, lúc đi ngang chỗ Hoàng Dung đứng tựa hồ không hề nhìn thấy nàng.

Hoàng Dung trong lòng cảm thấy lạnh giá, đứng ngẩn ra hồi lâu, đột nhiên trước mắt tối sầm, hỏa tập đã cháy hết, trong hầm mộ tuy là nơi nàng quen thuộc, nhưng thấy có bốn xác người chết, trong bóng tối bất giác vừa hoảng vừa sợ, vội vàng chạy ra mộ đạo, vướng chân một cái suýt ngã nhào, chạy ra ngoài cửa mộ xong mới nhớ lại là vướng phải xác Toàn Kim Phát.

Nàng thấy bia mộ lệch qua một bên, đưa tay sửa lại cho ngay ngắn, đang định phát động cơ quan đóng cửa mộ lại đột nhiên trong lòng rung động: -Cha mình giết Giang Nam tứ quái xong, sao không đóng cửa mộ lại? Ông đối với mẹ tình sâu nghĩa nặng, cho dù lúc ấy vô cùng vội vàng cũng quyết không để cửa mộ mở toang thế này.

Nghĩ tới đó nghi cảm bất định, lập tức lại nghĩ: -Làm sao cha có thể để xác tứ quái bên cạnh mẹ trong mộ được? Chuyện này hoàn toàn không thể. Chẳng lẽ cha cũng gặp bất trắc sao?

Lúc ấy đẩy bia mộ về bên phải ba cái, lại đẩy về bên trái ba cái đóng cửa mộ lại, sải chân chạy mau về phòng ở.

Quách Tĩnh tuy ra trước nàng, nhưng chỉ đi được mấy mươi bước rẽ trái quẹo phải đã lạc mất phương hướng, nhìn thấy Hoàng Dung lướt qua, lập tức chạy theo.

Hai người không nói câu nào, xuyên qua rừng trúc, vượt qua ao sen, tới trước tinh xá chỗ Hoàng Dược Sư ở, chỉ thấy tòa tịnh xá đã bị đánh sụp đông lở tây trên mặt đất ngổn ngang kèo gãy cột đổ.

Hoàng Dung gọi lớn: -Cha, cha!

Rồi chạy vào trong, thấy trong phòng cũng bàn lật ghế đổ, sách vở nghiên bút vương vãi trên mặt đất, mấy bức tranh trên tường đã bị xé rách, nhưng đâu thấy bóng dáng Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dung đưa tay dựng cái bàn viết lên, thân hình lắc lư muốn ngã, qua hồi lâu mới định thần, vội chạy tới chỗ ở của đám đầy tớ tìm kiếm một lượt nhưng không thấy ai, trong nhà bếp bếp lò lạnh tanh, nếu mọi người không chết cũng đã bỏ đi khá lâu, xem ra trên đảo ngoài nàng và Quách Tĩnh thì không còn ai khác.

Nàng chậm rãi trở về thư phòng, chỉ thấy Quách Tĩnh đang đứng sững giữa phòng, hai mắt nhìn thẳng, dáng vẻ ngơ ngác. Hoàng Dung run giọng gọi: -Tĩnh ca ca, người khóc đi, người cứ khóc một trận rồi sẽ nói chuyện?

Nàng biết Quách Tĩnh và sáu vị sư phụ tình như cha con, lúc ấy trong lòng đau đớn cực điểm, nội công của y đã luyện tới cảnh giới thượng thừa, đột nhiên vô cùng bi thống mà không có chỗ phát tiết, nhất định sẽ bị trọng thương. Nào ngờ Quách Tĩnh vẫn như không nghe không thấy gì, chỉ ngẩn người đưa mắt nhìn nàng. Hoàng Dung muốn gọi nữa, nhưng tự mình đã chịu không nổi, chỉ kêu được một tiếng: -Tĩnh ca ca.

Rồi không nói được nữa.

Hai người ngẩn ra hồi lâu, Quách Tĩnh lẩm bẩm: -Mình không giết Dung nhi, không giết Dung nhi.

Hoàng Dung trong lòng lại chột chua xót, nói sư phụ người chết rồi, người cứ khóc một trận đi.

Quách Tĩnh nói một mình: -Mình không khóc, mình không khóc.

Hai câu ấy nói xong, hai người lại im lặng. Tiếng sóng biển xa xa vắng vắng vang tới, chớp mắt trong lòng Hoàng Dung muôn ngàn ý nghĩ kéo về, nhưng chuyện trải qua trên đảo từ lúc còn nhỏ đến năm mười lăm tuổi đột nhiên lần lượt lướt qua trong óc rồi lập tức lần lượt biến mất. Chỉ nghe Quách Tĩnh lại nói một mình: -Ta muốn chôn sư phụ trước. Đúng không, có đúng là phải chôn sư phụ trước không?

Hoàng Dung nói: -Đúng, cứ chôn sư phụ trước đã.

Nàng đi trước dẫn đường, trở về mộ mẹ. Quách Tĩnh đi theo không nói câu nào. Hoàng Dung đưa tay đẩy bia mộ, Quách Tĩnh đột nhiên sấn vào, phóng chân phải ra quét vào ngang bia. Tấm bia mộ này chế bằng đá hoa cương cực kỳ cứng rắn, Quách Tĩnh cái đá ấy tuy dùng hết mười thành công lực, cũng chỉ đá lệch bia mộ qua một bên chứ không sút mẻ, bắp chân phải lập tức tóe máu, nhưng y dường như chưa thấy đau, song chưởng đánh túi bụi vào tấm bia, rút trong lưng ra nửa chiếc đòn cân của Toàn Kim Phát xông tới đập túi bụi lên đó. Chỉ thấy trên bia đá tia lửa bắn ra, bụi đá bắn tung tóe, đột nhiên chát một tiếng, nửa chiếc đòn cân lại gãy đôi. Quách Tĩnh hai tay cùng dùng sức xô ra, tấm bia mộ vỡ thành hai mảnh, lộ ra một thanh sắt bên trong. Y nắm thanh sắt dùng sức lay động, thanh sắt vẫn không hề nhúc nhích, cạch một tiếng, cửa mộ mở ra. Quách Tĩnh sửng sốt nói: -Ngoài Hoàng Dược Sư, ai có thể biết được cơ quan này? Ai có thể lừa được ân sư của ta vào trong ngôi mộ ma quỷ này? Không phải y thì là ai? Là ai?

Rồi ngẩng đầu lên trời quát lớn một tiếng, sấn vào trong mộ.

Trên tấm bia vỡ đôi in đầy vết bàn tay dính máu. Hoàng Dung thấy y oán hận với mộ phần của mẹ mình như thế, trong lòng đã quyết: -Nếu y phá quan tài của mẹ mình cho hả giận thì mình cứ đập đầu chết trên quan tài.

Đang định bước vào mộ, Quách Tĩnh đã ôm xác Toàn Kim Phát bước ra. Y đặt cái xác xuống, lại vào trong lần lượt mang xác Chu Thông, Hàn

Bảo Câu, Hàn Tiểu Oanh, cung cung kính kính bẻ ra. Hoàng Dung lén nhìn qua chỉ thấy trên mặt y có vẻ rất thành kính, lập tức trong lòng lạnh buốt “Y thương yêu các vị sư phụ của y còn hơn cả mình. Mình phải đi tìm cha, mình phải đi tìm cha!

Quách Tĩnh mang bốn cái xác bước vào rừng, cách phần mộ mấy trăm bước mới cúi xuống đào huyết. Đầu tiên y dùng thanh kiếm của Hàn Tiểu Oanh đào một hồi, càng về sau càng mau, trường kiếm cạch một tiếng gãy lìa khỏi cán, đột nhiên trong lòng có một làn nhiệt khí trào lên, há miệng ọe một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, cúi xuống vận kinh vào hai tay moi đất, từng nắm từng nắm ném ra, dáng vẻ như điên cuồng.

Hoàng Dung tới phòng tên đầy tớ câm làm việc trồng hoa lấy hai cái xẻng, ném một cái cho y, mình cầm một cái đào huyết giúp y. Quách Tĩnh không nói câu nào giằng lấy cái xẻng trong tay nàng đập một cái gãy đôi ném xuống đất, cầm lấy cái kia đào một mình.

Đến lúc ấy Hoàng Dung cũng không khóc lóc, chỉ ngồi xuống đất nhìn y.

Quách Tĩnh dùng kinh lực toàn thân, chỉ qua thời gian ăn xong một bữa cơm đã đào được hai cái huyết lớn nhỏ. Y đặt xác Hàn Tiểu Oanh vào huyết nhỏ, quỳ xuống đập đầu mấy cái, ngẩn người nhìn mặt Hàn Tiểu Oanh, nhìn một lúc mới lấp đất lại, lại bước qua chôn xác Chu Thông.

Y đang đặt xác Chu Thông vào cái huyết lớn, chợt động tâm niệm: -Mớ châu báu như bần của Hoàng Dược Sư há lại có thể chôn chung với Nhị sư phụ mình?

Lúc ấy đưa tay vào trong bọc Chu Thông lấy hết châu báu trang sức từng món từng món ném ra, không hề nhìn tới, thuận tay ném lên mặt đất, đến lúc cuối thấy dưới cùng có một trang giấy trắng, mở ra xem thấy trên tờ giấy viết: -Kha Trấn ác, Chu Thông, Hàn Bảo Câu, Nam Hy Nhân, Toàn Kim Phát, Hàn Tiểu Oanh ở Giang Nam lạy trước án đảo chủ đảo Đào Hoa: Mới nghe lời đồn, Toàn Chân lục tử quân tin lời người ta, định tới đảo Đào Hoa gây chuyện. Bọn văn sinh biết quả thật có chuyện hiểu lầm, chỉ hận thân phận thấp kém lời nói khó tin, không đủ để hai bên lọt tai. Tiền bối là cao nhân trên đời, chỉ nên cùng Vương Trùng Dương Vương chân nhân quyết phân thắng phụ, há lại có thể hạ thấp thân phận so đo hơn thua với bọn hậu bối? Trước đây Lạn Tương Như tránh đường cho Liêm Pha, thiên cổ vẫn truyền là việc hay. Những kẻ sĩ hào kiệt lòng dạ như biển, chuyện sâu gà tranh nhau không phải không làm được, chỉ là không thèm làm. Cứ để ngày khác đệ tử phái Toàn Chân vác roi lên trước thềm của đảo chủ, anh hùng trong thiên hạ đều hâm mộ cao nghĩa của tiền bối, há chẳng hay sao?

Quách Tĩnh thấy bút tích Nhị sư phụ, hai tay bưng tờ giấy không ngừng run lên, trong lòng ngẫm nghĩ: -Toàn Chân thất tử đánh nhau với Hoàng Dược Sư ở thôn Ngưu Gia, Âu Dương Phong ngầm sử dụng độc châm

đánh chết Trường Chân tử Đàm Xử Đoan. Lúc ấy Âu Dương Phong nói một hồi giá họa cho Hoàng Dược Sư, Hoàng lão tà trong mắt không người, không thèm tranh cãi, phái Toàn Chân tự nhiên giận y thấu xương. Chắc sáu vị sư phụ của mình được tin phái Toàn Chân muốn kéo tới trả thù, sợ hai bên đều tổn thất, nên viết thư này khuyên Hoàng Dược Sư tạm thời tránh mặt, sắp tới sẽ tìm cách làm rõ chân tướng. Sư phụ mình là một phen có ý tốt, tại sao lão tặc Hoàng Dược Sư kia lại ra tay gia hại?

Kế lại nghĩ: -Nhị sư phụ đã viết lá thư này sao lại không gửi, vẫn còn giữ trong người? Phải rồi, có lẽ việc đã gấp rút, Toàn Chân lục tử tới quá mau, không kịp đưa thư nữa, vì thế sáu vị sư phụ cũng vội vàng tới đây, muốn ngăn cản đôi bên tranh đấu.

Kế lại nghĩ: -Hoàng lão tà ơi Hoàng lão tà, chắc người cho rằng sáu vị sư phụ của ta giúp đỡ phái Toàn Chân, nên bắt kẻ xanh đỏ trắng đen thẳng tay hạ độc thủ.

Y ngẩn người suy nghĩ một lúc, xếp lá thư định cho vào bọc, đột nhiên thấy mặt sau tờ giấy còn có chữ, vội lật lại, đột nhiên tim đập thành thịch, chỉ thấy chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo “Sự tình không hay, mọi người đề phòng ...”

Chữ cuối cùng chỉ có ba nét, đoán là tai họa đột nhiên xảy ra, chưa kịp viết xong.

Quách Tĩnh kêu lên: -Đây rõ ràng là chữ Đông, Nhị sư phụ muốn bảo mọi người đề phòng Đông tà, nhưng tiếc là viết không kịp.

Thuận tay vo tờ giấy thành một nắm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: -Nhị sư phụ, Nhị sư phụ, người đầy lòng mang ý tốt, nhưng toàn bị Hoàng lão tà nhìn thành ý xấu.

Buông tay một cái, nắm giấy rơi xuống đất, cúi xuống bẻ xác Chu Thông lên.

Hoàng Dung thấy lúc y xem tờ giấy, thần sắc bất định, biết trong tờ giấy ắt có then chốt trọng đại, thấy nắm giấy rơi xuống, bèn từ từ bước tới nhặt lên mở ra, lật hai mặt xem qua một lượt, nghĩ thầm: -Sáu vị sư phụ của y tới đảo Đào Hoa vốn là có ý tốt. Chỉ hận Diêu thủ thư sinh làm đức không trót, lúc bình sinh quen thói trộm cắp, thấy chỗ mẹ mình có nhiều kỳ trân dị bảo, bất giác động tâm, rốt lại phạm vào điều đại kỵ của cha mình ...

Đang hờn oán thì thấy Quách Tĩnh đặt xác Chu Thông xuống, mở bàn tay trái nắm chặt của y lấy ra một vật. Hoàng Dung nhìn qua thấy là một viên ngọc xanh chạm thành chiếc hài đàn bà, dài khoảng một tấc, xanh biếc lóng lánh, tuy là đồ chơi nhưng chạm giống hệt chiếc hài, tinh xảo lóng lánh, đúng là trân phẩm, chỉ là chưa từng nhìn thấy trong mộ mẹ, không biết Chu Thông lấy ở đâu ra?

Quách Tĩnh lật đi lật lại ngắm nghía, thấy dưới đáy chiếc hài có một chữ: -Chiêu.

Trong lòng chiếc hài có một chữ: -Tỷ.

Ngoài ra không có gì khác lạ. Y rất ghét những món trân bảo này, phì một tiếng vút luôn xuống đất.

Y đứng ngẩn ra một hồi rồi từ từ đem xác ba người Chu Thông, Hàn Bảo Câu, Toàn Kim Phát đặt vào huyệt, đang định lấp đất lại nhìn tới mặt ba vị sư phụ, rốt lại không nổi, kêu lên: -Nhị sư phụ, Tam sư phụ, Lục sư phụ ... Các vị.., các vị chết rồi?

Thanh âm êm ái, giọng nói cung kính như lúc trò chuyện với các vị sư phụ.

Qua hồi lâu, y liếc mắt nhìn qua mớ châu báu cạnh bờ huyệt, trong lòng nổi giận, hai tay hất lên, sải chân chạy về phía ngôi mộ.

Hoàng Dung sợ y vào mộ xâm phạm quan tài của mẹ, vội đuổi theo sấn lên trước, giang hai tay ra đứng chặn trước cửa mộ, hung dữ quát: - Người định làm gì?

Quách Tĩnh không đáp, tay trái khế đẩy nàng ra một bên, tay phải dùng sức ném ra, chỉ nghe tiếng châu ngọc rơi xuống đất, tiếng loảng xoảng ngân dài không dứt. Hoàng Dung thấy chiếc hài ngọc nhỏ rơi cạnh chân, cúi xuống nhặt lên nói: - Đây không phải là của mẹ ta.

Nói xong đưa chiếc hài ngọc ra. Quách Tĩnh ngó người nhìn trừng trừng, cũng không đếm xỉa gì tới. Hoàng Dung thuận tay bỏ vào bọc, chỉ thấy Quách Tĩnh quay đi trở lại cạnh ngôi huyệt, cầm xẻng lấp đất chôn ba người.

Tất bật nửa ngày, trời đã dần tối, Hoàng Dung thấy y vẫn không khóc, càng lúc càng lo lắng, nghĩ thầm để y ở đây một mình hoặc giả có thể khóc thành tiếng, lúc ấy bèn trở về chỗ ở tìm mấy món cá khô thịt sấy làm quấy quá một mâm cơm, đặt trên mâm bưng ra, chỉ thấy y vẫn đứng cạnh mộ sư phụ.

Mâm cơm nàng đã làm khoảng nửa giờ, nhưng y không những vẫn đứng cứng đờ chưa từng di động, mà ngay cả tư thế cũng chưa thay đổi. Trong bóng đêm nhìn y như một pho tượng đá, Hoàng Dung vô cùng ngờ sợ, kêu lên: -Tĩnh ca ca, người có sao không?

Quách Tĩnh không đếm xỉa gì tới. Hoàng Dung lại nói: -Tĩnh ca ca, người đói suốt một ngày rồi.

Quách Tĩnh nói: -Ta chết đói cũng không ăn bất cứ vật gì trên đảo Đào Hoa.

Hoàng Dung nghe y nói chuyện, cũng hơi yên tâm, biết tính y cố chấp, lần này đau lòng như thế, vật gì trên đảo này thì nói thế nào y cũng không ăn, lúc ấy thông thả đặt mâm cơm xuống, chậm rãi ngồi xuống

đất. Một người đứng, một người ngồi, thời gian dần dần trôi qua, nửa vầng trăng sáng đã nhô lên trên biển, dần dần di động tới đỉnh đầu hai người. Cơm canh trên mâm đã lạnh ngắt, trong lòng hai người cũng hoàn toàn giá lạnh.

Giữa cảnh gió đêm trăng lạnh, tiếng sóng ì ầm ấy đột nhiên xa xa vang tới mấy tiếng kêu làm hiệu, âm thanh vô cùng đáng sợ, cũng như vượn gào cộp rống, lại như tiếng người kêu thét.

Tiếng kêu theo gió đưa tới, một trận gió thổi qua, tiếng kêu gào lập tức mất đi. Hoàng Dung nghiêng tai nghe ngóng, nghe thấp thoáng thanh âm này như đang thống khổ giãy giụa, chỉ có điều không biết là người hay là thú, lúc ấy nhận rõ phương hướng, sẵn chân chạy đi. Nàng vốn định gọi Quách Tĩnh định đi, nhưng trong lòng chợt xoay chuyển ý nghĩ “Đây có quá nửa không phải là chuyện hay, để y nhìn thấy lại càng thêm phiền não.

Thân trong hoàn cảnh ấy, một mình đi trong đêm lại càng đáng sợ, may là một nhánh cây một bụi cỏ trên đảo Đào Hoa cũng đều quen thuộc, tuy trong lòng sợ sệt, nhưng vẫn đánh bạo tiến lên.

Đi được hơn mười bước đột nhiên cảm thấy tiếng gió lướt qua bên cạnh, Quách Tĩnh đã sẵn chân chạy vượt qua. Y không biết đường, lập tức lạc mất phương hướng, chỉ thấy y tay đánh chân đá, chặt gãy cây cối cản trước mặt, tựa hồ đã mất trí. Hoàng Dung nói: -Người đi theo ta.

Quách Tĩnh kêu lên: -Tứ sư phụ, Tứ sư phụ?

Y đã nhận ra âm thanh ấy là Tứ sư phụ Nam Hy Nhân phát ra.

Hoàng Dung trong lòng lại thấy lạnh giá, nghĩ thầm: -Tứ sư phụ y gặp mình mà không đòi lấy mạng mình mới lạ.

Nhưng lúc ấy nàng đã bắt kể mọi chuyện, biết rõ đại họa trước mặt nhưng cũng không muốn né tránh, dẫn Quách Tĩnh chạy vào một bụi cây rậm phía đông, chỉ thấy một người thân thể co quắp đang lăn lộn dưới gốc đào.

Quách Tĩnh kêu lớn một tiếng, sấn tới bết lên, chỉ thấy Nam Hy Nhân mặt thoáng nụ cười, miệng không ngừng phát ra tiếng hà hà. Quách Tĩnh vừa sợ vừa mừng, đột nhiên òa một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa nói: -Tứ sư phụ, Tứ sư phụ!

Nam Hy Nhân không nói câu nào, lật tay đánh ra một chưởng. Quách Tĩnh hoàn toàn không đề phòng, không tự chủ được cúi đầu tránh qua. Nam Hy Nhân một chưởng không trúng, tay trái lại đẩy ra một quyền, lần này Quách Tĩnh nghĩ sư phụ đang đánh mắng mình, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ, không hề động đậy, để y đánh trúng một quyền. Nào ngờ một quyền ấy của Nam Hy Nhân lực đạo rất mạnh, bình một tiếng đánh Quách Tĩnh ngã lộn nhào. Quách Tĩnh từ nhỏ qua chiêu luyện quyền với y không biết đã mấy ngàn mấy trăm lần, đối với công lực của

y đã biết rất rõ, nhưng không ngờ một quyền này công lực đột nhiên tăng lên, bất giác vô cùng kinh nghi. Y vừa đứng thẳng lên, Nam Hy Nhân lại đánh tới một quyền, Quách Tĩnh vẫn không tránh né. Một quyền này kinh lực càng mạnh hơn, Quách Tĩnh chỉ cảm thấy mắt nảy đom đóm, suýt nữa ngất đi. Nam Hy Nhân cúi xuống ôm một tảng đá lớn, đập mạnh xuống đầu y.

Quách Tĩnh vẫn không né tránh. Tảng đá lớn ấy đập tới nhất định phải đánh vỡ sọ y. Hoàng Dung bên cạnh thấy nguy hiểm vội phi thân vọt tới, tay trái xô vai Nam Hy Nhân một cái. Nam Hy Nhân cả người cả đá ngã sấp xuống đất, miệng ha ha gào thét, nhưng không bò dậy được. Quách Tĩnh tức giận quát: -Cô làm cái gì mà xô Tứ sư phụ của ta?

Hoàng Dung chỉ muốn cứu Quách Tĩnh, không đề phòng Nam Hy Nhân lại kém cỏi như thế, mới xô đã ngã, vội đưa tay ra đỡ y, dưới ánh trăng thấy y mặt mày tươi cười, nụ cười này như không phải giả mà ngược lại trông rất đáng sợ. Hoàng Dung la hoảng một tiếng, rút tay lại không dám chạm vào người y. Đột nhiên Nam Hy Nhân vung tay đánh lại một quyền trúng vai trái nàng, hai người cùng bật tiếng kêu lớn. Hoàng Dung tuy mặc tấm Nhuyễn vị giáp, nhưng cũng bị một quyền ấy đánh đau âm ỉ, dội lại mấy bước. Tay quyền của Nam Hy Nhân thì bị gai nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp đâm trúng, máu chảy đầm đìa.

Tiếng kêu của hai người chen vào tiếng la “Tứ sư phụ” của Quách Tĩnh. Nam Hy Nhân nhìn Quách Tĩnh một cái, tựa hồ đột nhiên nhận ra y, mở miệng định nói, nhưng cơ thịt trên miệng co rút, dùng hết sức vẫn không nói ra lời, trên mặt vẫn như mang nụ cười, nhưng ánh mắt lộ vẻ vô cùng thất vọng. Quách Tĩnh kêu lên: -Tứ sư phụ, người nghỉ ngơi, có chuyện gì từ từ sẽ nói.

Nam Hy Nhân ngẩng đầu lên, hết sức muốn nói gì đó nhưng thủy chung vẫn không mở miệng ra được, cố gắng hồi lâu, gục đầu xuống lật ra phía sau. Quách Tĩnh kêu lên mấy tiếng: -Tứ sư phụ.

Rồi sấn tới định đỡ lên. Hoàng Dung bên cạnh nhìn thấy rất rõ, nói: -Tứ sư phụ người đang viết chữ.

Quách Tĩnh liếc mắt nhìn qua, quả thấy ngón trỏ tay phải Nam Hy Nhân đang từ từ viết chữ lên mặt đất, dưới ánh trăng thấy y viết từng chữ từng chữ: -Kẻ.., giết.., ta.., là ...

Hoàng Dung thấy y cố gắng nhúc nhích ngón tay, tim đập thình thịch, đột nhiên nghĩ ra “Y đang trên đảo Đào Hoa, dù là người rất ngu ngốc, cũng biết là cha ta giết y. Nhưng y tính mạng còn trong khoảnh khắc mà còn hết sức viết ra tên họ người giết y chẳng lẽ hung thủ còn có người khác sao?

Ngưng thần nhìn theo ngón tay y, nhìn thấy ngón tay càng nhúc nhích càng yếu ớt, trong lòng không ngừng cầu khẩn: -Nếu y viết ra tên người khác, thì ngàn vạn lần xin viết ra mau đi.

Chỉ thấy lúc viết chữ thứ năm y vừa vạch một nét ngang, một nét sổ thành chữ thập thì ngón tay rung lên một cái rồi cứng đờ bất động.

Quách Tĩnh nẩy giờ quỳ xuống đất ôm y, chỉ thấy thân hình y co rút một cái rồi không thở nữa, thấy một chữ thập nhỏ, kêu lên: -Tứ sư phụ, con biết người muốn viết chữ Hoàng, là người muốn viết chữ Hoàng?

Rồi nằm phục lên người Nam Hy Nhân, buông tiếng khóc lớn.

Lần đám ngực khóc lớn này mới đúng là phát tiết nỗi bi phần trong lòng y suốt hôm nay, khóc tới cuối cùng gục xuống trên xác Nam Hy Nhân ngất đi, cũng không biết qua bao lâu y dần dần tỉnh lại, chỉ thấy ánh nắng trước mắt, té ra trời đã sáng rõ. Y đứng dậy nhìn quanh một vòng, không biết Hoàng Dung đã đi đâu, xác Nam Hy Nhân thì hai mắt vẫn mở trừng trừng. Quách Tĩnh nhớ tới câu chết không nhắm mắt, bất giác lại rơi nước mắt, đưa tay nhẹ vuốt mắt cho y. Nhớ tới lúc y lâm tử vẻ mặt vô cùng kỳ lạ, không biết đã bị thương thể nào mà mất mạng, bèn cởi áo y ra xem xét. Nói ra cũng kỳ quái chứ ngoài vết thương trên tay quyền tối hôm qua đánh vào tấm Nhuyễn vị giáp của Hoàng Dung thì từ đầu tới gót chân y không hề có vết thương nào, trước ngực sau lưng cũng hoàn toàn không có dấu vết bị đánh nội thương, da cũng không đen không khô, không phải bị trúng độc.

Quách Tĩnh bế xác Nam Hy Nhân lên, định đem y tới chôn chung với Chu Thông nhưng đường lối trong rừng kỳ quái, đi được vài mươi bước đã không nhìn ra đường, đành quay lại đào một cái huyệt dưới gốc đào chôn cất y.

Y cả ngày không ăn trong bụng rất đói, muốn tìm đường ra biển cưỡi thuyền trở về đất liền nhưng càng đi càng hoa mắt lạc đường. Y ngồi xuống nghỉ một lúc lấy lại tinh thần đi tiếp, lúc ấy đã định chủ ý, bất kể trước mặt có đường hay không có đường, cứ đi thẳng một mạch về hướng mặt trời phía đông. Đi được một lúc, trước mặt xuất hiện một khu rừng dày không sao đi qua được, khu rừng này rất cổ quái, thân cây đều mọc đầy dây mây dài móc lại, quả thật không thể đặt chân xuống, nghĩ thầm: -Hôm nay chỉ có tiến chứ không có lùi.

Rồi tung người nhảy lên ngọn cây.

Vừa bước được một bước trên cây, chợt nghe soạt một tiếng, ống quần đã bị gai mây xé toạc một miếng, bắp chân cũng bị cào mấy đường rướm máu. Đi thêm hai bước, mấy nhánh mây dài lại móc vào chân trái. Y rút chủy thủ chặt dây mây, đưa mắt nhìn quanh thấy trước mặt toàn là cây rừng mang dây mây trùng trùng điệp điệp, vô cùng vô tận, kêu lên: -Cho dù bị đâm nát hết đùi cũng phải ra khỏi hòn đảo ma quỷ này!" Đang định tung người vọt lên, chợt nghe Hoàng Dung dưới đất kêu lên: - Người xuống đây, ta đưa người ra" cúi đầu nhìn chỉ thấy nàng đang đứng dưới một rặng cây đầy dây mây.

Quách Tĩnh cũng không đáp, tung người nhảy xuống đất, thấy Hoàng

Dung mặt trắng bệch không chút huyết sắc, bất giác trong lòng hoảng sợ, định hỏi nàng có phải thương thể cũ phát tác hay không nhưng lại cố nhịn. Hoàng Dung thấy y như muốn nói chuyện với mình nhưng môi hơi mấp máy lại quay đầu đi. Nàng chờ một lúc không thấy động tĩnh, khẽ thở dài một tiếng, nói: -Đi thôi?

Hai người quanh quanh quẹo quẹo đi về phía đông.

Hoàng Dung thương thể vẫn chưa khỏi hẳn, đột nhiên gặp phải biến cố to lớn thế này, suốt đêm nghĩ ngợi, nghĩ thầm chuyện này không trách Tĩnh ca ca được, không trách cha mình được, chỉ sợ cũng không trách được Giang Nam lục quái. Nhưng mình thì rất tử tế tại sao lại bị ông trời trách phạt thế này? Chẳng lẽ nói ông trời quả thật rất ghét người đòi được sung sướng sao? Nàng đưa Quách Tĩnh ra tới bờ biển, biết lần này y đi sẽ vĩnh viễn không có ngày trở lại, hai người khó gặp mặt nhau nữa, đi một bước tựa hồ thấy lòng mình tan nát thêm một phần.

Đến khi qua khỏi rừng mây dày đặc, bờ biển đã hiện ra trước mắt, không chi trì được nữa, không tìm được đảo muốn ngã, vội đưa trúc bồng chống xuống đất, nào ngờ cánh tay cũng nhũn ra không còn sức lực, ngọn trúc bồng nghiêng đi một cái, thân hình ngã chúi xuống đất.

Quách Tĩnh vội đưa tay phải ra đỡ, ngón tay mới sắp chạm vào cánh tay nàng, mối thù lớn của sư phụ đột nhiên lóe lên trong óc, tay trái vung mau ra, chát một tiếng đập vào tay phải mình một quyền. Đó là thuật song thủ hổ báo, hai tay đánh nhau mà Chu Bá Thông dạy cho y, tay phải bị đánh lật chưởng trả lại một chiêu. Rồi lập tức nhảy về phía sau. Hoàng Dung đã ngã lăn ra đất.

Nhìn thấy nàng ngã lăn ra đất, lập tức hối hận, yêu thương, bi phần nhất thời cùng cuộn cuộn dâng lên trong lòng Quách Tĩnh, cho dù y lòng dạ sắt đá hơn cũng không tìm được cú xuống đỡ nàng dậy, tìm một chỗ đất mềm định đặt nàng xuống, nhìn quanh một vòng, chỉ thấy trên tảng nham thạch phía đông bắc có mấy tấm vải xanh đang phát phơ trong gió.

Hoàng Dung mở to mắt nhìn, thấy Quách Tĩnh đang chằm chằm nhìn ra xa, ngoảnh đầu nhìn về hướng đó cũng lập tức nhìn thấy tấm vải xanh, bật tiếng la hoảng: -Cha!

Quách Tĩnh buông nàng xuống, hai người nắm tay nhau chạy tới, lại thấy một tấm trường bào vải xanh vắt giữa tảng đá, bên cạnh có một tấm mặt nạ da người, chính là trang phục của Hoàng Dục Sư.

Hoàng Dung kinh nghi bất định, cúi xuống nhặt lên, chỉ thấy trên tấm trường bào có một vết tay bằng máu in lên, chỉ tay rất rõ ràng, vô cùng đáng sợ. Quách Tĩnh đột nhiên nhớ lại đây là Hoàng Dục Sư dùng Cửu âm bạch cốt trảo giết Tam sư phụ của mình xong chúi vào.

Y vốn đang nắm tay Hoàng Dung, lúc ấy máu nóng sôi lên, vận kinh hất

tay nàng ra, giật tấm trường bào, soạt một tiếng xé thành hai mảnh, lại thấy góc vạt áo bị xé một mảnh, nhìn ra thì chính là mảnh vải buộc vào chân con chim diều.

Vết huyết chương ấy nhìn thấy rất rõ ràng, ngay chỉ tay trên chương cũng in trên mặt vải, dưới ánh nắng tựa hồ muốn từ chiếc áo nhảy ra đập vào mặt người ta một cái, khiến Quách Tĩnh nhìn thấy kinh tâm động phách, bi phần muốn phát điên.

Y cuốn tấm trường bào dứt vào bọc, lội xuống nước bước tới một chiếc thuyền buồm cạnh đó. Bọn thủy thủ cầm trên thuyền không biết đã đi đâu. Y thủy chung không quay đầu nhìn Hoàng Dung một cái rút chủy thủ cắt dây buộc thuyền, kéo mỏ neo lên, giương buồm ra biển.

Hoàng Dung thấy cánh buồm theo gió đi về phía tây lúc đầu còn mong y hồi tâm chuyển ý bẻ lái quay lại đón nàng cùng đi, nhưng thấy chiếc thuyền càng lúc càng nhỏ dần, trong lòng cũng càng lúc càng trở nên giá lạnh.

Nàng ngẩn người nhìn ra biển lớn, cuối cùng chiếc thuyền đã mất hút ở chân trời, đột nhiên nhớ lại một mình lẻ loi trên đảo, Tĩnh ca ca thì không thấy nữa, cũng không biết cha có trở về không, từ nay trở đi vĩnh viễn không sao sống nổi qua tháng ngày, chẳng lẽ suốt đời cứ đứng trên bờ biển thế này sao: -Dung nhi, Dung nhi, người ngàn vạn lần đừng đi tìm cái chết đấy!

Quách Tĩnh một mình cưỡi thuyền nhẹ, rời đảo Đào Hoa, đi được mười mấy dặm chợt nghe trên không có tiếng chim diều kêu rất gấp, đôi diều bay đuổi theo đậu lên cột buồm. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Diều nhi đi theo mình, một mình Dung nhi trên đảo thì càng tịch mịch.

Bất giác nảy lòng thương xót, nhịn không được quay bánh lái lại muốn về đón nàng đi cùng, đi được một lúc chợt nghĩ “Đại sư phụ dặn mình chặt đầu Hoàng Dục Sư và Hoàng Dung về gặp ông. Đại sư phụ và Nhị sư phụ cùng tới đảo Đào Hoa, Hoàng Dục Sư thẳng tay ra độc thủ, tuy ông không nhìn thấy nhưng nghe thấy rất rõ. Không biết sao ông lại may mắn thoát chết, ông vung thiết trượng muốn đánh chết Dung nhi, muốn mình giết chết Dung nhi chuyện này có gì làm lẫn không? Mình không thể giết Dung nhi, bọn Nhị sư phụ không phải là Dung nhi giết chết. Nhưng mình làm sao còn ở chung với nàng một chỗ được nữa? Mình phải chặt đầu Hoàng Dục Sư đem về gặp Đại sư phụ. Đánh không được Hoàng lão tà thì mình để y giết chết cũng được.

Lúc ấy lại quay bánh lái, chiếc thuyền vòng một vòng trên biển, lại đi về phía tây.

Đến ngày thứ ba ghé bờ, y cắm hòn tất cả mọi vật của đảo Đào Hoa, vung mỏ neo đánh thủng một lỗ lớn trên thuyền rồi mới nhảy lên bờ, thấy chiếc thuyền dần dần nghiêng đi chìm xuống biển, trong lòng không khỏi áy náy như vừa đánh mất vật gì. Y tìm tới một nhà dân, mua

gạo nấu cơm ăn, hỏi rõ đường đi rồi về thẳng huyện Gia Hưng.

Đêm ấy y ngủ cạnh sông Tiền Đường, thấy ánh trăng soi xuống sông lớn, bóng trăng trong dòng nước lăn tăn như tan như hợp, đột nhiên giật mình, chỉ sợ lỡ mất cái hẹn tử võ ở lầu Yên Vũ, bèn hỏi chủ nhà trọ mới biết hôm ấy đã là mười ba tháng tám, vội vàng luôn đêm qua sông, mua một con ngựa khỏe ra roi phóng nhanh, sau giờ Ngọ thì tới thành Gia Hưng.

Y từ nhỏ nghe sáu vị sư phụ kể lại tình hình đánh nhau với Khuru Xử Cơ năm xưa, bưng vạc đồng uống rượu trên lầu Túy Tiên, trở tài tử võ hào hùng, sáu người đều vô cùng vui vẻ, nên y vừa vào cổng thành phía nam đã lập tức hỏi lầu Túy Tiên ở đâu.

Lầu Túy Tiên ở cạnh Nam Hồ, Quách Tĩnh tới trước lầu, ngẩng đầu nhìn lên, dáng vẻ rõ ràng vẫn như lời Hàn Tiểu Oanh kể lại. Ngôi lầu này đã khắc sâu vào đầu óc y hơn mười năm, hôm nay mới được chính mắt nhìn thấy, chỉ thấy rường chạm cột vẽ quả nhiên là một ngôi lầu nổi tiếng ở vùng Tề sở. Bên trong có mấy tấm bài gỗ cao viết bốn chữ: -Thái Bạch di phong.

Ba chữ "Túy Tiên lầu" Tô Đông Pha viết thiếp vàng trên đầu lấp lóe ánh vàng. Quách Tĩnh tim đập càng mạnh, ba chân bốn cẳng chạy lên lầu.

Một người tửu bảo bước ra đón nói: -Xin mời khách quan xuống lầu dưới dùng rượu, hôm nay tầng trên đã có người bao rồi. Quách Tĩnh đang định trả lời đột nhiên có người gọi: -Tĩnh nhi, người tới rồi!

Quách Tĩnh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đạo nhân đang ngồi uống rượu, râu dài tới ngực, sắc mặt hồng hào, chính là Trường Xuân tử Khuru Xử Cơ.

Quách Tĩnh vội bước tới trước mặt, lạy sụp xuống đất chỉ kêu một câu: - Khuru đạo trưởng?

Giọng nói đã nghẹn lại ở cổ. Khuru Xử Cơ đưa tay đỡ y dậy, nói: -Người tới sớm một ngày là rất tốt. Ta cũng tới sớm một ngày. Ta nghĩ ngày mai phải động thủ với bọn Bành Liên Hồ, sa Thông Thiên nên tới sớm một ngày để uống rượu trò chuyện với sáu vị sư phụ của người. Sáu vị sư phụ của người tới chưa? Ta đã đặt sẵn một bàn để mời họ.

Quách Tĩnh thấy trên lầu bày chín cái thồi, ngoài thồi của Khuru Xử Cơ đặt đầy bát đĩa, tám thồi kia đều chỉ đặt một đôi đĩa, một cái bát. Khuru Xử Cơ nói: - Mười tám năm trước ta gặp bảy vị sư phụ của người lần đầu ở đây, họ cũng bày biện thế này. Một thồi cơm chay là của Tiêu Mộc đại sư, chỉ tiếc lão nhân gia người và Ngũ sư phụ của người hai người đã không thể hợp mặt ở đây nữa rồi.

Nói tới đó tỏ vẻ rất đau xót. Quách Tĩnh quay đầu qua một bên không dám nhìn thẳng vào mặt y.

Khuru Xử Cơ vẫn không để ý, lại nói: -Hôm ấy bọn ta đánh cuộc uống hết

một vạc rượu, hôm nay ta lại tới chùa Pháp Hoa bưng tới. Đợi sáu vị sư phụ người tới rồi, chúng ta sẽ uống một trận nữa.

Quách Tĩnh quay đầu lại, chỉ thấy cạnh bình phong quả nhiên có một cái vạc đồng lớn. Phía ngoài vạc đầy vết rỉ đồng xanh đen, trong vạc đã chùi rửa sạch sẽ, chứa đầy rượu ngon, mùi rượu thoang thoảng bay tới. Quách Tĩnh im lặng nhìn cái vạc đồng hồi lâu rồi nhìn tới tám cái thồi không kia, nghĩ thầm: -Ngoài đại sư phụ không còn ai tới ăn bữa tiệc này, chỉ cần có thể được cùng bảy vị sư phụ khỏe mạnh ngồi đây uống rượu trò chuyện, vui vẻ một ngày thì cho dù mình có phải chết ngay lập tức cũng vô cùng vui sướng.

Chỉ nghe Khưu Xử Cơ nói tiếp: -Ban đầu hai bên ước hẹn ngày hai mươi tám tháng ba năm nay người và Dương Khang sẽ tỷ võ quyết thắng ở đây. Ta khâm phục cao nghĩa xông mây của bảy vị sư phụ người, từ đầu đã mong họ được cuộc để Giang Nam thất quái dương danh thiên hạ, lại vì ta phiêu bạt đông tây, chỉ muốn trừ gian giết giặc, quả thật chưa từng tốn bao nhiêu tâm huyết cho Dương Khang. Không dạy y võ công thật giỏi cũng thôi, nhưng chuyện không nên nhất là chưa dạy dỗ giáo huấn y thành một hảo hán tử quang minh lỗi lạc, quả thật rất xấu hổ với Dương thúc phụ của người. Tuy nói y hiện đã sửa bỏ lỗi trước, nhưng rốt lại tà khí khó trừ, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất hối hận.

Quách Tĩnh đang định kể lại những việc làm bất chính của Dương Khang, nhưng nói ra rất dài, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu. Khưu Xử Cơ lại nói: -Người ta sinh ra ở đời, văn tài võ công đều là cái ngọn, quan trọng nhất là hai chữ trung nghĩa. Cho dù Dương Khang võ nghệ có giỏi gấp người trăm lần nhưng luận về nhân phẩm thì cuộc tỷ võ trên lầu Túy Tiên này là sư phụ của người thắng rồi. Ha ha, Khưu Xử Cơ quả thật bị thua nhưng tâm phục khẩu phục đấy.

Nói tới đó hô hô cười rộ, đột nhiên thấy Quách Tĩnh nước mắt giàn dụa, ngạc nhiên nói: -Ừa, có chuyện gì đau lòng thế?

Quách Tĩnh bước lên một bước, lạy phục xuống đất, khóc nói: -Năm..., năm..., năm vị ân sư của con đều đã không còn sống trên đời rồi.

Khưu Xử Cơ giật nảy mình quát hỏi: -Cái gì?

Quách Tĩnh khóc nói: -Ngoài đại sư phụ, năm vị kia đều..., đều không còn sống nữa.

Chỉ câu ấy khiến Khưu Xử Cơ như bị xé đánh giữa đầu, hồi lâu không nói được tiếng nào. Y chỉ cho rằng trong giây lát sẽ được cùng bạn cũ trùng phùng, nào ngờ đột nhiên lại phát sinh chuyện bất trắc. Y và Giang Nam thất quái tuy rằng rất ít khi gặp nhau, nhưng trong mười tám năm nay hiểu rõ lòng nhau đã sớm coi họ như bạn sinh tử chi giao, lúc ấy chợt nghe tin dữ, trong lòng vô cùng đau xót, sải chân bước tới cạnh lan can nhìn ra mặt hồ mênh mông cất tiếng hú dài một tiếng, hình dung tượng mạo của từng người từng người trong thất quái lướt qua trong

đầu, quay lại bưng cái vạc đồng cao giọng quát: -Cổ nhân đã chết, còn bắt người vất vả làm gì?

Tay vận kinh dùng sức ném ra ngoài, bùng một tiếng, nước bắn tung toéng, cái vạc đồng chìm xuống đáy hồ.

Y quay lại nắm tay Quách Tĩnh, hỏi: -Tại sao họ chết? Nói mau!

Quách Tĩnh đang định trả lời, đột nhiên thoáng thấy một người không một tiếng động bước lên lầu, toàn thân mặc áo xanh, dáng vẻ tiêu sái, chính là đảo chủ Đào Hoa Hoàng Dược Sư. Quách Tĩnh hoa cả mắt, còn cho rằng mình nhìn lầm người, ngưng thần nhìn kỹ, không phải Hoàng Dược Sư thì là ai?

Hoàng Dược Sư thấy y ở đó cũng thoáng sửng sốt, đột nhiên thấy kinh phong vỗ tới giữa mặt, Quách Tĩnh đã vùng tay qua bàn đánh ra một chiêu Kháng long hữu hồi. Một chưởng này y dùng hết công lực bình sinh, thanh thế lợi hại ghê người. Hoàng Dược Sư thân hình hơi nghiêng đi, tay trái đẩy ra, dè vào một bên chưởng của y. Chỉ nghe chát chát mấy tiếng, Quách Tĩnh thu thế không kịp, thân hình lọt luôn qua ván lầu rơi thẳng xuống dưới. Cũng là lầu Túy Tiên gặp phải đại kiếp, y lại rơi xuống đúng vào chạn bát, choang choang choang choang một tràng vang lên, tô đĩa mâm chén không biết bị vỡ mấy ngàn mấy trăm cái.

Trưa hôm ấy lão chưởng quỹ nghe Khưu Xử Cơ dặn dò bày tiệc như thế, lại thấy y bưng cái vạc lớn lên lầu, nhớ lại việc cũ mười tám năm trước đã sớm hồi hộp bất an, lúc ấy chỉ nghe trên lầu dưới lầu ầm ầm một tràng, bất giác kêu khổ không ngớt, đọc lộn xuôi lộn ngược: -Cứu khổ cứu nạn Quan thế âm bồ tát, Ngọc hoàng đại đế Thành hoàng lão gia ...

Quách Tĩnh sợ mảnh bát vỡ đâm vào cánh tay, không dám dùng tay dè xuống, vận kinh vào lưng nhảy bật lên, lập tức lại nhảy lên lầu. Chỉ thấy bóng xám chớp lên, kế đó bóng xanh chớp lên, Khưu Xử Cơ và Hoàng Dược Sư trước sau theo cửa sổ vọt xuống dưới lầu. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Lão tặc này võ công hơn mình nhiều, tay không không làm gì y được.

Rồi rút trong người ra hai món vũ khí, miệng ngậm thanh đoản kiếm mà Khưu Xử Cơ tặng, tay phải cầm ngọn kim đao Thành Cát Tư Hãn ban cho, nghĩ thầm: -Cứ liều mạng chịu trúng một quyền một cước của lão tặc, hay dở gì cũng phải đâm cho y một lỗ trên người.

Chạy tới cửa sổ nhảy ào xuống. Lúc ấy người đi đường đã dần dần xúm lại, nghe trên lầu có người nhảy xuống đều xúm lại xem, đột nhiên trên cửa sổ có người lẳng không nhảy xuống, tay cầm binh khí lấp loáng, mọi người bật tiếng la hoảng, đẩy lẫn nhau, có mấy người ngã lăn ra.

Quách Tĩnh đứng trong đám đông trông thấy Hoàng Khưu hai người, vội nhả thanh đoản kiếm trong miệng ra quay qua hỏi một ông già bên cạnh: -Hai người trên lầu nhảy xuống đâu rồi?

Ông già kia giật nảy mình, chỉ kêu lên: -Hảo hán tha mạng, chuyện này không liên quan gì tới lão.

Quách Tĩnh hỏi liền mấy tiếng, chỉ làm ông già kia hoảng sợ kêu ầm lên:

-Cứu mạng.

Quách Tĩnh đưa tay đẩy nhẹ y ra, xông vào đám đông, nhưng không thấy bóng dáng hai người Khưu Hoàng đâu.

Y lại chạy lên lầu, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy giữa hồ có một chiếc thuyền nhỏ chở Khưu Hoàng hai người đang chèo mau về phía cù lao mặt mờ mờ khói giữa hồ. Hoàng Dục Sư ngồi ở giữa thuyền, Khưu Xử Cơ ngồi ở đuôi thuyền.

Quách Tĩnh thấy tình cảnh như thế bất giác sửng sốt nghĩ thầm: Hai người này nhất định tới lầu Yên Vũ đánh nhau một trận sống chết, Khưu đạo trưởng cho rằng thần dũng nhưng làm sao chống lại lão tặc kia?

Lúc ấy vội chạy xuống lầu cướp một chiếc thuyền nhỏ chèo mau đuổi theo. Nhì thấy kẻ đại thù trước mặt lại càng khó trấn tĩnh, nhưng đang trên mặt nước quả thật nóng nảy không được, rắc một tiếng mái chèo đã gãy đôi. Y vừa sốt ruột vừa tức giận, chụp lấy một mái chèo khác trong khoang, lúc ấy muốn nhanh lại chậm, đã cách chiếc thuyền của Khưu Hoàng hai người khá xa. Khi y chèo tới cù lao đã không thấy hai người đâu. Quách Tĩnh nói một mình: -Phải nén lòng, đừng để thù lớn chưa trả đã bị mất mạng.

Y hít sâu ba hơi ngưng thần lắng tai, quả nhiên nghe thấy sau lầu có tiếng đao kiếm rít gió đưa tới, kèm theo tiếng la hét quát tháo, nhưng không chỉ có hai người Khưu Hoà Quách Tĩnh nhìn quanh xem xét tình thế, nhó chân đi về phía lầu Yên Vũ, dưới lầu không có bóng người nào, lập tức bước lên cầu thang, chỉ thấy bên cửa sổ có một người đang tựa lan can nhè ra, miệng còn nhai thức ăn lép nhép, chính là Hồng Thất công. Quách Tĩnh bước tới kêu lên: -Sư phụ!

Hồng Thất công gật gật đầu, chỉ xuống cửa sổ một cái rồi nâng nửa cái đũa dê nướng trong tay lên cắn một miếng. Quách Tĩnh bước tới cửa sổ, chỉ thấy trên bãi đất trống sau lầu kiếm quang loé mắt, tám chín người đang vây Hoàng Dục Sư vào giữa. Nhìn thấy địch nhân rất đông, trong lòng hơi yên tâm, nhưng nhìn tới diện mạo đám người đang bao vây y, lại bất giác giật mình.

Chỉ thấy đại sư phụ Kha Trấn ác huy động thiết trượng, dựa lưng vào một đạo sĩ thanh niên, nghĩ thầm: -Tại sao đại sư phụ cũng ở đây?

Lại định thần nhìn kỹ thì đạo sĩ thanh niên kia chính là Doãn Chí Bình đệ tử của Khưu Xử Cơ, tay cầm trường kiếm bảo vệ sau lưng Kha Trấn ác chứ không tấn công Hoàng Dục Sư.

Ngoài ra còn có sáu đạo nhân, chính là Toàn Chân lục tử.

Quách Tĩnh nhìn hồi lâu, đã thấy phái Toàn Chân vẫn bày trận Thiên

cang Bắc đầu hợp chiến, chỉ là Trường Chân tử Đàm Xử Đoan đã chết, vị trí sao Thiên toàn do Kha Trấn ác tiếp nhận, nhưng chắc võ công y kém nhất, lại không hiểu trận pháp, nên lại thêm Doãn Chí Bình thủ hộ sau lưng, lúc gặp việc thì chỉ điểm thêm. Chỉ thấy Toàn Chân lục tử đều vung trường kiếm, tiến lui tan hợp bao vây tấn công Hoàng Dục Sư kịch liệt.

Hôm trước ác đầu ở thôn Ngưu Gia, trong Toàn Chân thất tử chỉ có hai người tuốt kiếm, số còn lại chỉ dùng tay không đánh nhau mà tình hình đã vô cùng hung hiểm, lúc ấy bảy thanh trường kiếm lại thêm một ngọn thiết trượng, lại càng hung dữ ghê người. Hoàng Dục Sư vẫn tay không lảng tránh trong màn kiếm quang trượng ảnh thoát lui thoát tới, tựa hồ đã bị ép tới mức chỉ còn sức đỡ gạt không thể trả đòn, trong mấy mươi chiêu chỉ né tránh mũi nhọn của đối phương chứ chưa từng đánh trả một quyền một cước Quách Tĩnh trong lòng mừng thầm: - Cho dù người thần thông quảng đại thì hôm nay cũng khó mà thoát khỏi công đạo.

Đột nhiên thấy Hoàng Dục Sư chân trái điểm xuống đất, chân phải quét ba vòng quanh người, bức tám người nhất tề lui lại ba bước. Quách Tĩnh thầm khen ngợi: -Tảo diệu thoát pháp hay thật.

Hoàng Dục Sư quay lại giơ tay với Hồng Thất công trên lầu, gạt đầu vẫy vẫy. Quách Tĩnh thấy y đầy vẻ ung dung tự tại như không hề bị đánh tới mức không kịp thở, không kìm được nảy lòng nghi ngờ, chỉ thấy Hoàng Dục Sư chưởng phải vung chéo ra, đập mạnh xuống đầu Trường sinh tử Lưu Xử Huyền, từ thế thủ chuyển sang thế công.

Một chưởng này đập xuống, Lưu Xử Huyền vốn không cần đón đỡ, mà phải do Khưu Xử Cơ ở vị trí Thiên quyền và Kha Trấn ác ở vị trí Thiên toàn hai bên đánh tới giải cứu, nhưng Kha Trấn ác không nhìn thấy đường, tiếp chiến với người thường còn có thể lấy tai thay mắt, nhưng gặp phải loại chưởng pháp cao minh không hình không bóng như của Hoàng Dục Sư, thì làm sao có thể lập tức tùy cơ ứng biến? Khưu Xử Cơ kiếm quang lóe lên đâm thẳng vào nách phải Hoàng Dục Sư, Kha Trấn ác thì nghe Doãn Chí Bình nhắc mới vung trượng ra thì đã chậm một bước.

Lưu Xử Huyền chỉ thấy tiếng gió rít lên, tay chưởng của địch nhân đã đập tới đỉnh đầu, trong lúc cả sợ vội vàng nhào xuống đất lăn ra ngoài. Mã Ngọc và Vương Xử Nhất bên cạnh thấy quả là nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, song kiếm cùng đánh ra. Lưu Xử Huyền tuy thoát nạn, nhưng trận thế Thiên cang Bắc đầu đã rối loạn, Hoàng Dục Sư hô hô cười một tiếng, xông mau về phía Tôn Bất Nhị, sấn tới ba bước đột nhiên quay lại, lưng đập mạnh vào Quảng Ninh Tử Hách Đại Thông, Hách Đại Thông trước nay chưa thấy loại quái chiêu như thế, không khỏi thoáng ngần ngại, đến khi muốn vung kiếm đâm vào lưng y thì Hoàng Dục Sư đã như con thỏ vọt khỏi hang, lui ra khỏi vòng vây hai trượng đứng yên.

Hồng Thất công cười nói: -Thủ pháp ấy của Hoàng lão tà quả rất lợi hại!

Quách Tĩnh kêu lên: -Con đi đây!

Rồi co chân định chạy xuống thang. Hồng Thất công nói: -Đừng gấp, đừng gấp! Lúc đầu cha vợ ngươi rất lâu không trả đòn, ta rất lo cho đại sư phụ của ngươi, bây giờ xem ra y hoàn toàn không có ý đả thương ngươi.

Quách Tĩnh quay đầu nhìn ra cửa sổ, hỏi: -Làm sao thấy được?

Hồng Thất công nói: -Nếu y có ý đả thương ngươi thì mới rồi gã đạo sĩ loắt choắt, như con khỉ kia làm sao còn sống được? Đám đạo sĩ nhỏ không phải là đối thủ, không phải là đối thủ.

Y cắn một miếng thịt đùi dê, lại nói: -Nhạc phụ ngươi lúc Khuru Xử Cơ chưa tới, ta thấy mấy lão đạo và đại sư phụ ngươi bày trận ở đây, nhưng trận Thiên Cang Bắc đầu này há có phải trong khoảnh khắc mà luyện được đâu? Trong mấy giờ ấy lão đạo sĩ khuyên đại sư phụ ngươi tạm thời đứng vào trợ trận, sư phụ ngươi cắn răng cắn lợi không chịu. Không biết đại sư phụ ngươi lại kết oan gia với nhạc phụ ngươi. Y và tiểu đạo sĩ kia cùng giữ vị trí Thiên toàn, rốt lại cũng không chống lại nổi sát thủ của nhạc phụ ngươi.

Quách Tĩnh cầm hờn nói: -Y không phải nhạc phụ con.

Hồng Thất công ngạc nhiên nói: -Ừa, sao lại không phải?

Quách Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: -Y ..., y, hừ ...

Hồng Thất công nói: -Dung nhi thế nào? Hai đứa nhỏ các ngươi cãi nhau có phải không?

Quách Tĩnh nói: -Không liên quan gì tới Dung nhi, lão tặc này, y, y hại chết năm vị sư phụ của con, giữa con với y thù sâu tựa biển.

Hồng Thất công hoảng sợ nhảy dựng lên, vợ hỏi: -Câu ấy có đúng không?

Câu nói ấy Quách Tĩnh không nghe thấy, y đang ngưng thần chăm chú nhìn xuống cuộc ác đấu dưới lầu. Lúc ấy tình thế đã thay đổi, Hoàng Dược Sư đã đổi dùng Phách không chưởng, chỉ nghe tiếng gió vù vù, tám người đối phương không tiến được tới gần y. Nếu bàn về võ công của bọn Mã Ngọc, Khuru Xử Cơ, Vương Xử Nhất thì Hoàng Dược Sư vốn không thể dựa và hai bàn tay không mà cản trở họ ngoài một trượng, nhưng Thiên Cang Bắc đầu trận này phải cùng tiên thoái, Tôn Bất Nhị, Kha Trấn ác, Doãn Trí Bình ba người võ công kém nhất, chỉ cần một người lui lại, số còn lại cũng phải lui lại. Chỉ thấy mọi người tiến một bước lùi hai bước, càng đánh càng xa Hoàng Dược Sư, nhưng thế trận Bắc đầu hoàn toàn không rối loạn.

Lúc ấy trường kiếm của phái Toàn Chân đã không còn đâm được tới Hoàng Dược Sư, y lại có thể nhân lúc sơ hở tấn công. Đánh thêm vài

chiêu, Hồng Thất công nói: -Ờ, té ra là thế.

Quách Tĩnh vội hỏi: -Cái gì?

Hồng Thất công nói: -Hoàng lão tà cố ý dụ họ triển khai trận pháp, muốn nhìn rõ chỗ tinh diệu của trận Thiên cang Bắc đẩu nên chần chừ không hạ sát thủ. Trong vòng mười chiêu, nhất định y sẽ rút ngắn khoảng cách.

Hồng Thất công tuy mất hết võ công nhưng nhãn quan vẫn rất chính xác, quả nhiên chưởng lực của Hoàng Dục Sư chiêu sau yếu hơn chiêu trước, Toàn Chân chur tử dần dần tiến tới bao vây, không đầy thời gian uống cạn chén trà mọi người đã kết thành một vòng tròn. Nhìn thấy Lưu Xử Huyền, Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất, Hách Đại Thông bốn người mũi kiếm đã đồng thời đâm tới người Hoàng Dục Sư, nhưng không biết thế nào bốn thanh trường kiếm lại lướt qua người y chỉ chệch có vài tấc, nếu không phải bốn người thu kiếm thật mau thì đã đâm xuyên qua người của sư huynh đệ đồng môn rồi.

Đánh nhau trong một vòng tròn nhỏ như thế, chiêu thức chỉ chệch đi một khe sợi tóc, Quách Tĩnh biết Hoàng Dục Sư chỉ cần hiểu rõ được trận pháp là sẽ không mất thời giờ với mọi người nữa, phá trận thì đánh vào chỗ yếu, chỗ đầu tiên bị y xông vào tự nhiên là đại sư phụ và Doãn Chí Bình hai người, chỗ ấy cách xa mọi người nhất, lúc nguy cấp sẽ không sao cứu được, nhìn thấy trong trận đã rất nguy hiểm, bèn nói với Hồng Thất công: -Đệ tử xuống đây.

Cũng không chờ y lên tiếng, phi thân xuống lầu.

Đến khi chạy đến gần mọi người, lại thấy tình thế thay đổi, Hoàng Dục Sư không ngừng di động về phía bên trái Mã Ngọc, càng di động càng xa, tựa hồ muốn chạy thoát ra ngoài. Quách Tĩnh tay cầm đoản kiếm, chỉ chờ y xoay người sải chân là sẽ lập nhảy xổ lên. Chợt nghe Vương Xử Nhất chồm môi hú một tiếng, y Hách Đại Thông, Tôn Bất Nhị hai ba người hợp thành cán gáo xoay lên bên trái, vẫn bao vây Hoàng Dục Sư

ở giữa. Hoàng Dục Sư liên tiếp di động phương vị ba lần không phải là về phía cán gáo bên Vương Xử Nhất thì là về phía lòng gáo bên Khưu xử Cơ, nhưng thủy chung không để họ chuyển tới bên trái Mã Ngọc.

Đến lần thứ tư, Quách Tĩnh chợt hiểu ra: -A, phải rồi, y muốn chiếm lấy vị trí sao Bắc cực.

Hôm trước y trị thương ở thôn Ngư Gia, trong mật thất nhìn ra đã thấy Toàn Chân thất tử bày trận Thiên cang Bắc đẩu, trước sau đánh nhau với mai siêu Phong, Hoàng Dục Sư, sau đó cùng Hoàng Dung em xét vị trí chòm sao Bắc đẩu và sao bắc cực trên trời, đã biết nếu nối thẳng hai sao Thiên Khu và Thiên toàn trong chòm sao Bắc đẩu thành một đường thẳng chĩa về phía Bắc thì sẽ tới sao bắc cực. Sao này luôn luôn ở về phía Bắc, bảy sao trong chòm bắc đẩu cứ xoay tròn chung quanh. Sau đó y bị Cái bang bắt ở Quân sơn hồ Động Đình, lại từng ngừng xem

thiên văn, ngộ ra được không ít yếu quyết của trận Thiên cang Bắc đầu, nhưng cũng chỉ là đem pháp môn xảo diệu liên hoàn cứu ứng, chỗ này đánh chỗ kia ứng của trận pháp Bắc đầu để sử dụng vào võ công của mình mà thôi. Hoàng Dược Sư tài trí cao hơn Quách Tĩnh hàng trăm lần, lại tinh thông cái học thiên văn thuật số, âm dương ngũ hành, trận đánh nhau ở thôn Ngư Gia chưa phá được trận Bắc đầu của Toàn Chân thất tử sau đó suy nghĩ nhiều ngày lập tức hiểu ra chỗ thiếu sót căn bản của trận pháp này. Quách Tĩnh suy nghĩ chỉ là “học”.

Còn Hoàng Dược Sư thì không thêm học trận pháp của Vương Trùng Dương, mà là nghĩ cách “phá.”

Biết chỉ cần chiếm được phương vị sao Bắc cực thì trận Bắc đầu mới bị tán loạn, nếu không thì y cứ trấn giữ trung ương, xoay chuyển trận pháp, lúc ấy dĩ dật đãi lao, đứng vào cái thế bất bại.

Chợt nghe Hoàng Dược Sư cười nói: -Không ngờ đệ tử môn hạ của Vương Trùng Dương lại không biết hay dở như thế?

Đột nhiên nghiêng người sấn tới trước mặt Tôn Bất Nhị soạt soạt soạt đập luôn ba chưởng. Mã Ngọc và Hách Đại Thông vung kiếm tới cứu Hoàng Dược Sư thân hình hơi nghiêng đi tránh qua mũi kiếm của hai người, soạt soạt soạt lại đánh ba chưởng nữa vào Tôn Bất Nhị.

Chưởng pháp của đảo chủ Đào Hoa tinh diệu tới mức nào, sáu chưởng ấy đánh ra, cho dù Vương Trùng Dương phục sinh, Hồng Thất công phục nguyên cũng phải tránh qua mũi nhọn, Tôn Bất Nhị làm sao đón đỡ? Nhìn thấy chưởng tới như gió, chỉ đành gắng sức múa kiếm che chở trước mặt. Hoàng Dược Sư đột nhiên hai chân liên hoàn lại đá vào bà ta sáu cước. Lạc anh thần kiếm chưởng và Tảo diệt thoái cùng thi triển, đúng là Cuồng phong tuyệt kỹ của đảo Đào Hoa, sau sáu chiêu mà địch nhân không lui, lại đánh tiếp sáu chiêu nữa, chiêu số càng đánh càng mau.

Sáu sáu ba mươi sáu chiêu, bất kể là anh hùng hảo hán cũng phải tránh qua quyền chưởng của y nhảy ra ngoài tránh né.

Bọn Mã Ngọc thấy y chỉ đánh ráo riết vào chỗ Tôn Bất Nhị, lần lượt tiến lên cứu giúp, trong lúc khẩn cấp, trận pháp rất dễ tan vỡ. Kha Trấn ác mắt không thấy đường, lúc chuôi gáo căng ngang ra nhấc chân hơi chậm, Hoàng Dược Sư cười lớn một tiếng, đã vượt ra sau lưng y. Chợt nghe một người trên không la lớn: -Ái chà.

Bay lên góc lầu Yên Vũ, nguyên là Doãn Chí Bình đã bị y tóm lấy sau lưng ném lên.

Lúc ấy chỗ sơ hở của trận thế càng lớn, Hoàng Dược Sư đòi nào để cho đối phương tu bổ, lập tức cúi đầu xông mau vào Mã Ngọc, cho rằng nhất định y phải tránh qua, nào ngờ Mã Ngọc kiếm giữ vòng ngoài, kiếm quyết trong tay trái chỉ vào giữa Mi tâm địch nhân, xuất thủ trầm ổn,

kình lực hùng hậu. Hoàng Dục Sư nghiêng người tránh qua bật tiếng khen ngợi: -Giỏi, không then là người đứng đầu phái Toàn Chân.

Rồi đột nhiên xoay người phóng ra một cước, đá Hách Đại Thông lộn nhào, cúi xuống cướp lấy trường kiếm của y đâm thẳng xuống ngực y.

Lưu Xử Huyền cả kinh, vung kiếm xông tới chân. Hoàng Dục Sư hô hô cười rộ, cổ tay rung lên, chát một tiếng, hai thanh kiếm cùng gãy đôi. Chỉ thấy bóng áo xanh chớp lên, đảo chủ Đào Hoa đã chuyển mau về vị trí sao Bắc cực. Lúc ấy trận pháp đã rối loạn, không có người nào cản lại được. Toàn Chân chưa từ không ngừng kêu khổ, nhìn thấy y muốn làm chủ nhân xua đầy tớ, phái Toàn Chân sẽ tan rã từ hôm nay.

Toàn Chân thở dài một tiếng, đang muốn ném kiếm nhận thua, để mặc cho địch nhân xử trí, chợt thấy bóng áo xanh chớp lên, Hoàng Dục Sư lại xông tới chỗ sao Bắc cực đã có thêm một người, té ra chính là Quách Tĩnh. Trong Toàn Chân chưa từ chỉ có Khưu Xử Cơ là vô cùng mừng rỡ, lúc y trên lầu Túy Tiên từng thấy Quách Tĩnh liêu mạng với Hoàng Dục Sư. Mã Ngọc và Vương Xử Nhất vừa thấy Quách Tĩnh, biết y tâm địa thuần hậu, cho dù giúp đỡ nhạc phụ cũng quyết không đến nỗi làm hại sư phụ Kha Trấn ác. Số còn lại đều hoảng sợ, nhìn thấy Quách Tĩnh đã chiếm vị trí sao Bắc cực, cha vợ con rể y hai người liên thủ, thì phái Toàn Chân quả thật không còn đất mà chôn, đang lúc kinh nghi, lại thấy Quách Tĩnh tay trái phát chưởng, tay phải vung kiếm, đã xông vào đánh nhau với Hoàng Dục Sư, bất giác vô cùng ngạc nhiên.

Hoàng Dục Sư đánh cho trận pháp rối loạn, đang định đánh cho phái Toàn Chân chịu thua xin tha, nào ngờ vị trí sao Bắc cực đột nhiên xuất hiện thêm một người. Y ngưng thần đối phó với Toàn Chân chưa từ, chưa hề quay lại nhìn mặt mũi người tới, lật tay thì triển Phách không chưởng đập vào giữa ngực đối phương.

Người kia đưa tay gạt ra, thân hình vẫn vững vàng bất động. Hoàng Dục Sư giật nảy mình, nghĩ thầm: -Trên đời lại có một người đủ sức gạt một chưởng của ta, quả thật là không có mấy người. Người này là ai?

Quay đầu nhìn lại, thì thấy chính là Quách Tĩnh.

Lúc ấy Hoàng Dục Sư trước sau thụ địch, nếu không thể đuổi Quách Tĩnh ra, trận Thiên Cang bắt đầu từ sau tràn tới, quả thật nguy hiểm muôn phần. Y hướng về Quách Tĩnh đánh liên tiếp ba chưởng, chưởng sau mạnh hơn chưởng trước, nhưng chưởng nào cũng bị Quách Tĩnh vận kình hóa giải. Tới chưởng thứ tư y lúc hư lúc thực, đoán rằng Quách Tĩnh muốn thừa cơ trả đòn, nào ngờ Quách Tĩnh vẫn chỉ thủ không công, ngọn đoản kiếm giữ trước ngực, chưởng trái để hờ trước bụng dưới, khiến y không thể một chiêu đánh ra hai đòn, nhưng đánh ra hai đòn cũng không chính xác. Hoàng Dục Sư càng thêm hoảng sợ: -Thằng tiểu tử ngốc này lại nhìn được chỗ bí yếu của trận pháp, cứ giữ chặt vị trí sao Bắc cực, nhất định không chịu di động nửa bước. Phải rồi, nhất định y

đã được Toàn Chân chư tử truyền thụ, hợp lực đối phó với mình ở đây.

Y không biết lần này đã đoán sai một nửa. Quách Tĩnh quả thật đã hiểu rõ chỗ tinh yếu của trận Thiên Cang Bắc Đẩu nhưng là tu tập được từ trong Cửu Âm Chân Kinh chứ không phải nhờ Toàn Chân chư tử truyền thụ.

Quách Tĩnh đối diện với kẻ thù giết sư phụ, càng trầm khí giữ chắc vị trí, hai chân như đóng đinh xuống mặt đất, cho dù Hoàng Dược Sư cố ý để lộ chỗ sơ hở lớn dự địch, y cũng không thém nhìn tới. Hoàng Dược Sư ngấm ngấm kêu khổ, nghĩ thầm: -Thằng tiểu tử ngốc này không biết tiến lui! Hừ, cho dù bị Dung Nhi trách móc, hôm nay cũng chỉ có cách đả thương người, nếu không thì không thể thoát thân được.

Y tay trái vạch một vòng tròn, khi ra tới trước ngực mình bảy tấc thì tay phải lập tức nắm vào tay trái, mượn lực tay trái, lực đạo tăng thêm gấp đôi, đang định đập vào giữa mặt Quách Tĩnh, chợt động tâm niệm: -Nếu y cứ ngơ ngác ngác không chịu tránh ra thì phát chưởng này nhất định đánh y trọng thương.

Chỉ là lại có chuyện rắc rối, kiếp này nhất định Dung Nhi sẽ vĩnh viễn không được hạnh phúc.

Quách Tĩnh thấy y mượn lực xuất chưởng, biết đòn này không phải tầm thường, nghiêng chặt răng ra chiêu Kiến Long Tại Điện, đem công phu Hàng Long Thập Bát Chưởng đón đỡ, tự biết võ công còn thua xa y thẳng thắn đối chưởng chỉ có hại không có lợi, nhưng nếu không thẳng thắn đón tiếp chiêu này mà tránh qua một bên, nhất định y sẽ chiếm vị trí sao Bắc Cực, lúc ấy mà muốn giết y thì thật là thiên nan vạn nan. Một chiêu ấy đẩy ra quả thật đem hết tính mạng đặt vào đó, nào ngờ Hoàng Dược Sư chưởng đánh ra được hơn một thước đột nhiên rút lại quát lên: -Tiểu tử ngốc, mau tránh ra, tại sao ngươi lại chống đối ta?

Quách Tĩnh ưỡn lưng chĩa kiếm, ngưng thần nhìn y đề phòng có âm mưu gì chứ không trả lời. Lúc ấy Toàn Chân chư tử đã tu chỉnh trận thế, từ xa bao phía sau Hoàng Dược Sư, chờ cơ hội tấn công. Hoàng Dược Sư lại hỏi: -Dung Nhi đâu? Nó đâu rồi?

Quách Tĩnh vẫn không đáp, sắc mặt sa sầm, hai mắt tóe lửa. Hoàng Dược Sư thấy thần sắc của y nãy dạ nghi ngờ, chỉ cho rằng con gái đã gặp chuyện gì bất trắc, quát lớn: -Người làm gì nó rồi? Nói mau?

Quách Tĩnh cắn chặt răng, thanh kiếm bên tay phải khẽ run lên.

Hoàng Dược Sư ngưng thần chăm chú nhìn, mỗi động tác nhỏ nhất của Quách Tĩnh cũng đều không thoát khỏi ánh mắt y, thấy thần sắc của y rất kỳ lạ, trong lòng càng kinh nghi, quát lên: -Tại sao tay ngươi run lên như thế? Tại sao ngươi không nói gì?

Quách Tĩnh nhớ lại tình cảnh các vị sư phụ chết thảm trên đảo Đào Hoa, bi thương phần hận xen lẫn, toàn thân bất giác run lên kịch liệt, mắt

cũng đỡ ngầu.

Hoàng Dục Sư thấy y thủy chung không nói gì, trong mắt ứa lệ, càng nghĩ càng sợ, chỉ cho rằng con gái mình cãi cộ với y về chuyện Hoa Tranh, bị y giết chết, hai chân điểm một cái, xông thẳng vào. Y đột nhiên vọt lên như thế, trường kiếm của Khưu Xử Cơ vung lên, trận Thiên cang Bắc đầu đồng thời phát động, Vương Xử Nhất, Hách Đại Thông hai người một kiếm một chưởng hai bên đánh tới.

Quách Tĩnh vung chưởng đón đỡ, đoản kiếm như chớp phóng ra, đánh trả một chiêu. Hoàng Dục Sư lại không né tránh, lật tay chụp thẳng vào cổ tay y đoạt kiếm. Một chưởng này tuy vừa nhanh vừa chuẩn, nhưng trường kiếm của Vương Xử Nhất đã tới sát lưng không thể không nghiêng lưng tránh qua, đứng vào lúc ấy, năm ngón tay đoạt kiếm đã chệch đi hai tấc, Quách Tĩnh đã thừa cơ rút kiếm về đâm tới tiếp.

Lần ác đấu này so với lúc mới rồi còn kịch liệt gấp mấy lần. Toàn Chân chưa từ lúc đầu quyết ý giết bằng được Hoàng Dục Sư để trả thù cho Chu Bá Thông và Đàm Xử Đoan mới cam tâm, Hoàng Dục Sư lại biết rõ trong đó có chuyện hiểu lầm. Chỉ vì y tính tình ngạo mạn, lại cậy là thân phận trưởng bối, không thêm giải thích nhiều lời, chỉ quyết ý trước hết đánh cho họ một trận tan tác, buông kiếm nhận thua rồi sẽ nói rõ chân tướng, dạy dỗ bọn họ một lần thật nặng nên lúc động võ chỗ nào cũng hạ thủ lưu tình. Nếu không thì cho dù Mã Ngọc, Khưu Xử Cơ không có gì đáng lo nhưng bọn Tôn Bất Nhị, Doãn Chí Bình làm sao còn sống được? Nào ngờ Quách Tĩnh đột nhiên xuất hiện, không những không ra tay giúp đỡ mà lại liều mạng động thủ, nghĩ thầm nếu y không giết chết Hoàng Dục Sư thì cần gì phải sợ sệt mình như thế.

Lúc ấy Hoàng Dục Sư không còn dung tình nữa, quyết ý bắt sống Quách Tĩnh hỏi cho rõ ràng, nếu đúng như mình đã đoán thì tuy y có tan xương nát thịt mình cũng chưa hả giận. Nhưng lúc ấy Quách Tĩnh đã chiếm vị trí sao Bắc cực, tuy Doãn Chí Bình còn lóp ngóp trên nóc lầu Yên Vũ chưa bò xuống nhưng thế lực đôi bên đã đổi khác. Trận Thiên cang Bắc đầu từ từ phát động, thế công liên miên bất tuyệt. Hoàng Dục Sư tấn công mấy lần thủy chung vẫn không ép được Quách Tĩnh lui ra, vô cùng sốt ruột, mỗi lần dùng sức xông lên đều bị Toàn Chân bắt kịp thời cứu viện, muốn quay lại ra sát thủ phá trận trước thì trận Bắc đầu càng lúc càng thu lại, vòng vây đã hình thành, tự nghĩ tuy có tài năng xưa nay hiếm có nhưng cũng khó thoát khỏi tai ách.

Đang lúc đánh nhau ác liệt, Mã Ngọc chỉ trường kiếm một cái ra quát lớn: -Khoan đã!

Toàn Chân chưa từ đầu thư thế về, giữ vững vị trí. Mã Ngọc nói: -Hoàng đảo chủ, người là tôn sư võ học trên đời, bọn hậu bối há lại dám cuồng vọng đắc tội? Hôm nay bọn ta cậy có đông người chiếm được hình thế, nhưng món nợ máu của Chu sư thúc, Đàm sư đệ làm sao để kết thúc,

xin người nói một câu đi!

Hoàng Dược Sư cười nhạt một tiếng nói: -Có gì mà nói? Cứ tự nhiên giết chết Hoàng lão tà đi để toàn thành danh tiếng cho phái Toàn Chân, há chẳng hay à? Xem chiêu đây?

Thân không động, tay không nhấc nhưng chưởng phải đã vỗ tới giữa mặt Mã Ngọc.

Mã Ngọc giật mình tránh qua một bên, nhưng chưởng ấy của Hoàng Dược Sư phát ra hoàn toàn không có dấu hiệu gì trước, đánh ra rồi thì biến ảo bất trắc, hư hư thực thực vốn là một tuyệt chiêu cứu mạng trong Lạc anh thần kiếm chưởng, y luyện tập mười năm vốn định tới khi luận kiếm lần thứ hai ở Hoa sơn mới dùng để giành ngôi vị Thiên hạ đệ nhất, chiêu ấy không thể dùng để đánh với nhiều người, nhưng đơn đả độc đấu thì Đan Dương tử công lực thâm hậu hơn cũng làm sao có thể là đối thủ. Mã Ngọc không tránh thì thôi, chứ vừa tránh qua bên phải cái ấy thì vừa khéo chạm vào lưng y, kêu thầm một tiếng: -Không xong!

Định đưa tay đỡ gạt, chưởng của địch nhân đã chụp tới trước ngực, chỉ cần y phát kinh thì nhất định lục phủ ngũ tạng sẽ bị trọng thương.

Toàn Chân ngũ tử đều cả kinh, kiếm chưởng cùng đánh ra, nhưng làm sao còn kịp nữa. Đã thấy Mã Ngọc sẽ phải lập tức mất mạng tại đương trường, nào ngờ Hoàng Dược Sư hô hô cười rộ, thu chưởng về nói: -Nếu ta phá trận như thế thì các người có thua cũng không chịu tâm phục. Hoàng lão tà chết thì chết, chứ há lại để cho anh hùng thiên hạ chê cười à? Đạo sĩ giỏi, tất cả xông vào đi!

Lưu Xử Huyền hừ một tiếng, vung quyền xông lên, Vương Xử Nhất trường kiếm cũng theo sát, trận Thiên cang Bắc đầu lại đã phát động. Lúc ấy sử dụng lộ thứ mười bảy của trận pháp, sau Vương Xử Nhất phải tới Mã Ngọc tấn công. Vương Xử Nhất đâm mau một kiếm xong thì tránh qua một bên, nhưng Mã Ngọc lại không tiến lên tấn công mà lui lại hai bước, kêu lên: -Khoan đã.

Mọi người lại cùng dừng tay.

Mã Ngọc nói: -Hoàng đảo chủ, đa tạ người thả hạ lưu tình.

Hoàng Dược Sư nói: -Nói thế làm gì.

Mã Ngọc nói: -Theo lý mà nói lúc này bọn văn bối đã không thể còn sống nữa, tiên sư để lại trận pháp này đã bị người phá rồi, bọn ta nếu biết hay dở thì lẽ ra phải buông kiếm nhận thua, tùy người xử trị. Chỉ là mối thù sâu của sư môn không dám không báo, kết thúc chuyện này xong, văn bối sẽ tới tạ tội với đảo chủ.

Hoàng Dược Sư sắc mặt thâm trầm, xua tay nói: -Nói nhiều vô ích, động thủ đi. Những chuyện ân oán trên đời vốn rất khó biết rõ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Bọn Mã đạo trưởng động thủ với y là vì muốn

trả thù cho sự thúc sự đệ. Thật ra Chu đại ca vẫn còn sống sờ sờ, cái chết của Đàm đạo trưởng cũng không liên quan gì tới Hoàng đạo chủ. Nhưng nếu mình lên tiếng giải thích rõ ràng, Toàn Chân chư tử lui khỏi vòng chiến, chỉ có hai người đại sư phụ và mình thì làm sao là đối thủ của y được. Đừng nói là mối thù giết ân sư quyết không thể trả được mà ngay cả tính mạng của mình cũng không thể giữ được.

Rồi lại xoay chuyển ý nghĩ: -Nếu mình giấu chuyện này há lại không trở thành kẻ tiểu nhân vô sỉ sao? Các vị sư phụ vẫn nói: Đầu có thể bị chặt, nhưng nghĩa không thể để mất.

Lúc ấy bèn cao giọng nói: -Mã đạo trưởng, Khưu đạo trưởng, Vương đạo trưởng, Chu sư thúc của các vị chưa chết, Đàm đạo trưởng là Âu Dương Phong hại chết mà.

Khưu Xử Cơ ngạc nhiên nói: -Người nói gì?

Lúc ấy Quách Tĩnh bèn kể lại sự tình trị thương trong mật thất ở thôn Ngưu Gia thế nào, trong mật thất tai nghe mắt thấy Cừu Thiên Nhận bịa đặt thế nào, đôi phương giao đấu, Âu Dương Phong vu hãm thế nào. Y tuy ăn nói vụng về, nhưng những chỗ then chốt quan trọng cũng nói rất rõ ràng.

Toàn Chân chư tử nghe thấy bán tín bán nghi. Khưu Xử Cơ quát: -Người nói có thật không?

Quách Tĩnh chỉ Hoàng Dục Sư nói: -Đệ tử hận không thể ăn sống thịt lão tặc này, há lại giúp y? Chỉ là sự thật như thế, đệ tử không thể không nói.

Lục tử biết y vốn là người thành thật chất phác, hướng chi còn nghiến răng nghiến lợi cảm hận Hoàng Dục Sư như thế, lời y nói ắt là sự thật.

Hoàng Dục Sư nghe y lại phân biện cho mình, cũng hoàn toàn bất ngờ, nói: -Tại sao người lại cảm hận ta như thế? Dung nhi thế nào?

Kha Trấn ác nói chen vào: -Việc người làm chẳng lẽ tự mình còn không rõ sao? Tĩnh nhi, cho dù chúng ta đánh không thắng, cũng phải liều mạng với lão tặc này.

Nói xong vung thiết trượng quét vào Hoàng Dục Sư.

Quách Tĩnh nghe sư phụ nói thế, biết y đã tha thứ cho mình, trong lòng cảm thấy vui mừng, lập tức ứa nước mắt kêu lên: -Đại sư phụ, bọn Nhị sư phụ..., năm vị bọn họ chết rất thảm.

Hoàng Dục Sư vung tay chụp đầu ngọn thiết trượng của Kha Trấn ác, hỏi: -Quách Tĩnh người nói cái gì? Bọn Chu Thông, Hàn Bảo Câu làm khách trên đảo của ta, tại sao lại chết?

Kha Trấn ác cố sức giật lại nhưng ngọn thiết trượng vẫn không hề nhúc nhích. Hoàng Dục Sư lại hỏi: -Quách Tĩnh người trong mắt không có bậc tôn trưởng, ăn nói bậy bạ với ta, động quyền động cước, là vì bọn

Chu Thông phải không?

Quách Tĩnh mắt như muốn tóe máu, gầm lên: -Người ra tay giết năm vị sư phụ của ta, còn muốn làm ra vẻ không biết à?

Rồi vung đoản kiếm lên đâm thẳng ra.

Hoàng Dược Sư vung tay đẩy ngọn thiết trượng ra, choang một tiếng trượng kiếm giao nhau, lửa bắn tung tóe, thanh đoản kiếm kia vô cùng sắc bén, ngọn thiết trượng bị chém mẻ một miếng.

Hoàng Dược Sư lại nói: -Ai nhìn thấy?

Quách Tĩnh nói: -Năm vị sư phụ là chính tay ta mai táng, chẳng lẽ còn là nói oan cho người à?

Hoàng Dược Sư cười nhạt nói: -Oan uổng thì sao? Hoàng lão tà nhất sinh độc lai độc vãng, giết vài người chẳng lẽ lại mất công tính toán? Không sai, cả bọn sư phụ của người đều do ta giết đấy?

Chợt nghe một giọng con gái vang lên: -Không, cha, không phải cha giết, cha ngàn vạn lần đừng nhận về mình.

Mọi người nhất tề quay lại, chỉ thấy người nói chính là Hoàng Dung. Mọi người ngưng thần giao đấu không phát giác được là nàng tới lúc nào.

Quách Tĩnh vừa thấy Hoàng Dung ngăn ngay người ra, trong chớp mắt không biết là nên buồn hay nên mừng.

Hoàng Dược Sư thấy con gái không việc gì, sau lúc mừng rõ lòng căm giận Quách Tĩnh tan biến hết, hô hô cười lớn nói: -Hảo hài tử, qua đây, để ta đánh người.

Trong mấy hôm ấy Hoàng Dung chịu rất nhiều đau khổ, đến lúc ấy mới nghe được một câu thân thiết, chạy ào qua ngã vào lòng cha, khóc nói: -Cha, thằng tiểu tử ngốc kia vu oan cho cha, y.., y còn khinh rẻ hà hiếp con.

Hoàng Dược Sư ôm con gái cười nói: -Hoàng lão tà làm việc mình cho là đúng, mấy mươi năm nay bọn người đời vô tri đã đem hết tội nghiệt trong thiên hạ đổ lên đầu cha người, thêm vài chuyện nữa cũng có gì là nhiều? Giang Nam ngũ quái là đại cừu nhân của Mai sư tỷ người, thì đúng là do ta đích thân giết đấy.

Hoàng Dung vội nói: -Không, không, không phải cha, con biết không phải cha.

Hoàng Dược Sư cười khế một tiếng, nói: -Thằng tiểu tử ngốc kia to gan như thế, lại dám khinh rẻ hà hiếp con gái ngoan của ta, con xem cha thu thập y đây.

Câu nói vừa dứt, đột nhiên vung tay phát chưởng, nhanh như chớp giạt, quả là lai vô ảnh khứ vô tung. Quách Tĩnh đang chăm chú lắng nghe cha con họ đối đáp, đột nhiên chát một tiếng, má trái nóng ran đã bị

trúng một tát, đang định vung tay đón đỡ, Hoàng Dục Sư đã rút tay về đặt lên đầu Hoàng Dung, nhẹ nhẹ vuốt tóc nàng. Một chưởng ấy đánh Quách Tĩnh thanh âm rất lớn nhưng kinh lực lại yếu. Quách Tĩnh vuốt vuốt má, lập tức luống cuống, không biết nên xông lên động thủ hay cứ đứng yên.

Kha Trấn ác nghe tiếng Quách Tĩnh bị đánh, chỉ sợ Hoàng Dục Sư đã hạ độc thủ, vội hỏi: -Tĩnh nhi, ngươi có bị sao không?

Quách Tĩnh nói: -Không sao.

Kha Trấn ác nói: -Đừng nghe bọn yêu nhân yêu nữ một tung một hứng che giấu nữa, ta tuy không có mắt, nhưng Tứ sư phụ ngươi từng nói chính mắt y nhìn thấy lão tặc hại chết Nhị sư phụ ngươi, bức tử Thất sư ...

Quách Tĩnh không chờ y nói hết đã xông vào Hoàng Dục Sư. Kha Trấn ác thiết trượng cũng vung mau lên đánh ra.

Hoàng Dục Sư buông con gái ra tránh qua chưởng của Quách Tĩnh, xông vào đoạt thiết trượng, lần này Kha Trấn ác đã có phòng bị, không để y chụp. Hai thầy trò liên thủ, trong chớp mắt đã đánh nhau với Hoàng Dục Sư kịch liệt.

Quách Tĩnh tuy nhiều lần gặp kỳ nhân, học được không ít võ nghệ thần công, nhưng so với đảo chủ Đào Hoa đại tôn sư võ học thì còn kém xa, cho dù có Kha Trấn ác giúp cũng là chuyện không thể làm được, Chỉ qua hai ba mươi chiêu đã bị ép tới mức tay chân luống cuống.

Khưu Xử Cơ nghĩ thầm: -Lúc phái Toàn Chân nguy cấp thì thầy trò y ra tay giúp đỡ, trước mắt hai người đang bị thua, chẳng lẽ bọn mình lại ngồi nhìn? Bất kể Chu sư thúc sống chết ra sao, trước hết cứ đánh Hoàng lão tà rồi sẽ tính.

Bèn chỉ trường kiếm một cái quát: -Kha đại hiệp lui về nguyên trận?

Lúc ấy Doãn Chí Bình đã từ nóc lầu Yên Vũ bò xuống, tuy bị ném mặt mũi bầm tím nhưng không bị thương nặng, chạy tới sau lưng Kha Trấn ác vung kiếm thủ hộ. Trận Thiên cang Bắc đầu lại bắt đầu phát động, vây hai cha con Hoàng Dục Sư vào giữa.

Hoàng Dục Sư vô cùng tức giận, nghĩ thầm: -Trước đây hiểu lầm đánh ta thì còn được, thằng tiểu tử ngốc này đã nói rõ chân tướng, dám súc sinh các ngươi lại cạy đông làm bừa, Hoàng lão tà không biết giết người à?

Thân hình chóp lên, xông thẳng vào bên trái Kha Trấn ác.

Hoàng Dung thấy trên mặt cha lộ sát khí, biết y hạ thủ ắt không dung tình, trong lòng hoảng sợ, lại thấy Vương Xử Nhất, Mã Ngọc đã gạt chưởng thế của cha ra, thiết trượng của Kha Trấn ác đập mạnh xuống vai mình, miệng còn chửi: -Con tiện nhân thập ác bất xá, con nữ quỷ?

Quân tiện nhân trên đảo Đào Hoa!

Hoàng Dung trước nay không chịu thua thiệt một chút, nghe y ngoác mồm chửi bừa, khí giận nổi lên quát: -Người có gan thì chửi ta một câu nữa xem!

Giang Nam thất quái đều sinh trưởng ở chợ búa, mở miệng chửi người có gì là khó? Kha Trấn ác rất căm hận cha con Hoàng Dục Sư, nghe nàng nói thế lập tức có bao nhiêu lời lẽ chửi mắng độc ác đều tuôn cả ra. Hoàng Dung từ nhỏ ở một mình, đời nào nghe được những lời thô鄙 như bần như thế, cho dù thông minh tuyệt đỉnh nhưng mỗi câu chửi của Kha Trấn ác thì nàng đều sững sờ rồi mới hiểu rõ ý nghĩa, cuối cùng thì càng nghe càng không ra lời lẽ gì nữa, càng nghe càng không hiểu gì nữa, phì một cái nói: -Như người mà cũng làm sư phụ người ta, không sợ bần miệng à?

Kha Trấn ác chửi: -Lão tử nói lời sạch sẽ với người sạch sẽ, nói lời thối tha với bọn tiện nhân thối tha? Người càng như bần thối tha thì lão tử cũng càng dùng lời như bần thối tha nói chuyện với người.

Hoàng Dung cả giận, nhắc ngọn trúc bồng điểm thẳng tới. Kha Trấn ác đánh trả một trượng, nào ngờ Đả cầu bồng pháp thần diệu tuyệt luân, qua vài chiêu ngọn thiết trượng đã bị Hoàng Dung dùng khẩu quyết chữ dẫn chặn lại, kể đó ngọn trúc bồng của nàng múa lên, bồng bên đông thì trượng qua đông, bồng bên tây thì trượng qua tây, không sao còn được tự do. Kha Trấn ác giữ vị trí sao Thiên toàn trong trận Bắc đầu, y vừa bị chế phục, trận pháp lập tức ngưng trệ.

Khuru Xử Cơ kiếm quang lóe lên đâm vào lưng Hoàng Dung, chiêu này vốn để cứu nguy cho Kha Trấn ác, nhưng Hoàng Dung cựa trên người mặc bảo giáp không đếm xỉa gì tới, bồng pháp lại thay đổi, liên tiếp đánh ra ba chiêu. Khuru Xử Cơ trường kiếm đã chỉ tới lưng nàng, chợt động tâm niệm: -Khuru mỗ là hạng người thế nào, há lại có thể đả thương đứa con gái nhỏ này?

Nên mũi kiếm chạm vào lưng nàng lại không đẩy thẳng tới. Đòn giải nguy ấy hơi chậm, Hoàng Dung đã nhân lúc sơ hở, ngọn trúc bồng xoay mau, mượn lực hất ra của Phục ma trượng pháp tránh qua bên trái. Kha Trấn ác lực đạo bị hất ngược lại, ngọn thiết trượng không tự chủ được rời khỏi tay bay lên không, bồm một tiếng lớn rơi xuống Nam Hồ.

Vương Xử Nhất sợ nàng thừa thế xông tới đã lạng người ra chặn trước mặt Kha Trấn ác vùng kiếm cản lại: Y tuy kiến thức rộng rãi nhưng trước nay chưa từng nhìn thấy Đả cầu bồng pháp, không kìm được vô cùng kinh nghi.

Quách Tĩnh thấy sư phụ bất lợi, kêu lên: -Đại sư phụ, người cứ nghỉ ngơi, để con tới giúp.

Rồi tung người rời khỏi vị trí sao Bắc cực, xông tới vị trí sao Thiên toàn.

Lúc ấy y võ công đã hơn Toàn Chân thất tử lại hiểu rõ chỗ ảo diệu của trận pháp, vừa tham gia vào, oai lực của trận thế lập tức tăng lên rất nhiều. Trận Bắc đầu vốn lấy sao Thiên quyền làm chủ, nhưng y vừa vào trận thì then chốt đã dời qua vị trí sao Thiên toàn, trận pháp lập tức biến hóa. Thế trận biến hóa này vốn không vững chắc bằng chính trận, nhưng Hoàng Dược Sư nhất thời không nhìn thấy rõ, tuy có con gái giúp đỡ vẫn rất khó đối địch, may là Toàn Chân thất tử ra tay đều vừa phải, chỉ có một mình Quách Tĩnh vứt bỏ hết tính mạng, nên Hoàng Dược Sư mới có thể miễn cưỡng chi trì.

Đánh nhau một lúc, Quách Tĩnh càng ép sát lên. Y có chư tử giúp đỡ, Hoàng Dược Sư không đả thương được đành liên tiếp dùng tuyệt kỹ khinh công mới tránh khỏi mấy đòn tấn công liên hoàn như cọp điên của y.

Hoàng Dung thấy trên khuôn mặt hòa thiện ôn hậu bình thời của Quách Tĩnh đã mang đầy một làn sát khí, hung dữ rất đáng sợ, tựa hồ đã đột nhiên biến thành một người khác, như một kẻ không quen, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, đứng chặn trước mặt cha nói với Quách Tĩnh: -Người giết ta trước đi?

Quách Tĩnh trừng mắt quát: -Cút ra ngoài?

Hoàng Dung sửng sốt, nghĩ thầm: -Tại sao y cũng nói chuyện với mình như thế?

Quách Tĩnh sấn lên phía trước, đưa tay xô nàng qua một bên. Rồi tung người vồ tới Hoàng Dược Sư.

Chợt nghe sau lưng có một người hô hô cười lớn, kêu lên: -Dược huynh không cần lo buồn, có huynh đệ tới giúp đây.

Giọng nói choang choang vô cùng chói tai Mọi người không dám quay lại, chuyện trận Bắc đầu ra sau lưng Hoàng Dược Sư mới thấy ở bờ hồ có năm người cao thấp lô nhô đứng đó, người đứng đầu thân hình cao lớn, chính là Tây độc Âu Dương Phong.

Toàn Chân như tử đồng thanh hú lớn. Khưu Xử Cơ nói: -Tĩnh nhi, chúng ta tính sổ với Tây độc trước!

Vung trường kiếm một cái, Toàn Chân lục tử đều xúm vào vây quanh Âu Dương Phong.

Nào ngờ Quách Tĩnh chỉ chăm chăm nhìn vào Hoàng Dược Sư, dường như không nghe câu nói của Khưu Xử Cơ. Toàn Chân lục tử vừa chuyển thân, y đã sấn tới cạnh Hoàng Dược Sư, hai người lách nhanh đánh nhanh, trong chớp mắt đã qua lại năm sáu mươi chiêu. Đôi bên đều đánh không trúng, cùng nhảy lùi ra, trầm vai ưỡn lưng nhìn nhau chăm chặp, chỉ nghe Quách Tĩnh gầm lớn một tiếng sấn vào tấn công, vừa qua vài chiêu lại nhảy lùi ra.

Lúc ấy Toàn Chân lục tử đã bày thành trận thế, nhìn tới Kha Trấn ác chỉ

thấy y tay không đứng cạnh Hoàng Dục Sư nghiêng tai nghe ngóng, hai tay giang ra, rõ ràng không kể tới tính mạng của mình, xông lên ôm chặt y để Quách Tĩnh đánh vào chỗ yếu hại. Khưu Xử Cơ vẫy tay gọi Doãn Chí Bình, bảo y đứng vào vị trí sao Thiên toàn. Mã Ngọc cao giọng ngâm: -Tay cầm ngọc thánh thường vung bút, Lòng mở cung trời chẳng thổi tiêu!

Đó là câu thơ Đàm Xử Đoan ngâm lúc lâm chung, chur tử vừa nghe thấy, dòng dịch khái nổi lên, kiếm quang mờ mịt, chưởng ảnh trùng trùng cùng đánh tới Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong ngọn xà trượng trong tay thoát đánh thoát đỡ, ép bảy người phái Toàn Chân lui ra. Y lúc ở thôn Ngư Gia đã thấy sự lợi hại của trận Thiên Cang Bắc đầu phái Toàn Chân, trong lòng vốn đã úy kỵ, trước tiên giữ chắc môn hộ, chờ đối phương sơ hở. Trận Bắc đầu vừa triển khai, tiền công hậu kích liên hoàn không dứt. Âu Dương Phong thấy chiêu chiết chiêu, gặp thế phá thế, trong giây lát đã nhìn ra nhược điểm lớn của trận pháp trên vị trí sao Thiên toàn chỗ Doãn Chí Bình, nghĩ trận này còn chưa kín đáo, không đủ đáng sợ, lập tức vung xà trượng giữ chỗ yếu hại, đưa mắt nhìn ra quan sát tình thế chung quanh.

Quách Tĩnh và Hoàng Dục Sư sấn sát vào nhau. Hoàng Dung vung trức bổng cản Kha Trấn ác lại cách hai người hơn một trượng, liên tiếp kêu lên: -Khoan hãy động thủ, nghe ta nói mấy câu đã.

Nhưng Quách Tĩnh lờ đi như không nghe, hết chưởng này tới chưởng khác đánh ra, liều mạng tấn công. Hoàng Dung thấy cha lúc đầu còn thủ hạ lưu tình, nhưng bị Quách Tĩnh đánh rát, vẻ mặt càng lúc càng giận dữ, ra tay càng nặng, nhìn thấy cục diện nguy cấp, chỉ cần hai người có ai hơi sơ suất thì nhất định sẽ bị thương vong, vừa ngẩng đầu thấy Hồng Thất công đang trên lầu Yên Vũ dựa lan can xem đánh nhau vội gọi "Sư phụ, sư phụ, người mau xuống đây phân biện cho rõ ràng.

Hồng Thất công cũng đã sớm thấy tình thế không hay, khổ nỗi võ công đã mất hết, không có sức cứu nguy giải nạn, đang sốt ruột thì nghe tiếng Hoàng Dung gọi, nghĩ thầm: -Chỉ cần Hoàng lão tà đối với mình có mấy phần tình nghĩa cố nhân thì chuyện này cũng có thể làm được.

Hai tay ấn vào lan can một cái từ trên không rơi thẳng xuống đất quát: - Mọi người ngừng tay, lão khiêu hóa có câu muốn nói.

Cửu chỉ thần cái oai danh trên giang hồ thế nào, mọi người thấy y đột nhiên xuất hiện, ai cũng giật nảy mình, không tự chủ được dừng tay thôi đánh.

Âu Dương Phong là người đầu tiên ngấm ngầm kêu khổ, tự nhủ: -Tại sao lão ăn mày lại khôi phục được võ công?

Y không biết Hồng Thất công sau khi nghe Quách Tĩnh đọc thần công trong Cửu âm chân kinh tiếng Phạn dịch ra, trong bấy nhiêu ngày đã

theo đó tập luyện để tự đả thông kỳ kinh bát mạch. Hồng Thất công võ công vốn đã tinh thâm, lại nghe được yếu quyết nội công thượng thừa, theo cách tu tập, tự nhiên hiệu nghiệm như thần, trong một thời gian rất ngắn đã đả thông được một trong bát mạch, kinh công đã khôi phục được ba bốn phần.

Nếu luận về quyền kinh chưởng lực ra chiêu động thủ thì vẫn không bằng một hán tử khỏe mạnh không biết võ công, nhưng nhảy nhót tránh né, thân pháp nhẹ nhàng thì với nhãn lực của Âu Dương Phong như thế cũng không nhận ra y chỉ là hư trương thanh thế, chứ hoàn toàn không có nội kinh thật sự.

Hồng Thất công thấy mọi người vẫn kính sợ mình như thế, nghĩ thầm: - Nếu lão khiếu hóa không giả vờ một phen thì rất khó gỡ cục diện nguy cấp hôm nay, nhưng phải nói thế nào mới có thể khiến các đạo sĩ phái Toàn Chân cúi đầu nghe lệnh, để Lão Độc vật thấy khó mà lui đây?

Nhất thời không có cách nào, bèn ngẩng đầu lên trời cười ha hả rồi sẽ nói, vừa ngẩng đầu chợt thấy trắng sáng vừa mọc lên, như một cái bánh xe bằng băng tròn hơi bị khuyết một bên, chợt động tâm niệm nói: -Ở đây ai cũng là cao thủ võ lâm, không nên làm việc bừa bãi như bọn vô lại, nói chuyện như đánh rắm.

Mọi người sửng sốt, biết y xưa nay ăn nói bừa bãi không hề úy kỵ nên cũng không cho là vô lễ, nhưng thấy y trách móc như thế, nghĩ lại ắt có lý do. Mã Ngọc bước lên làm lễ, nói: -Xin tiền bối chỉ dạy.

Hồng Thất công tức giận nói: -Lão khiếu hóa nghe người ta nói ngày Trung thu năm nay cạnh lầu Yên Vũ có người đánh nhau, lão khiếu hóa rất sợ nghe không rõ, nhưng nghĩ thời giờ còn sớm, vẫn có thể ngủ ngon một giấc ở đây, nào ngờ sáng nay đã nghe tiếng bình bình ầm ầm cãi vã không ngớt. Lại còn xúm vào đánh nhau lộn bậy, đàn ông đánh vợ, con rể đánh cha vợ cứ như giết heo giết chó, làm lão khiếu hóa không sao ngủ được. Các người ngược mắt nhìn lên trời kìa, hôm nay là ngày mấy hả?

Mọi người nghe mấy câu của y đột nhiên đều nhớ ra hôm nay mới là mười bốn tháng tám, ngày mai mới đến cái hẹn tử võ, huống gì bọn Bành Liên Hồ, sa Thông Thiên đóng vai chính vẫn chưa tới, hiện tại động thủ quả thật có chỗ không hợp lý. Khưu Xử Cơ nói: -Lão tiền bối dạy rất đúng. Hôm nay lẽ ra chúng tôi không nên làm ầm lên ở đây.

Y quay đầu nói với Âu Dương Phong: -Âu Dương Phong, chúng ta tìm chỗ khác sống chết với nhau một trận.

Âu Dương Phong cười nói: -Hay lắm, hay lắm, ta xin bồi tiếp.

Hồng Thất công sa sầm mặt nói: -Vương Trùng Dương vừa quy tiên mà một bọn súc sinh phái Toàn Chân đã làm bậy. Ta nói tốt cho các người nhé, năm nam đạo sĩ, một nữ đạo cô, thêm một tiểu đạo sĩ võ công thấp